

ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟ ΚΑΛΑΜΑΤΑΣ
ΑΣΦΑΛΙΣΤΙΚΑ ΜΕΤΡΑ

Αριθμός Αποφάσεως

68 / 2017

291/2015

ΤΟΜΟΝΟΜΕΛΕΣ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟ ΚΑΛΑΜΑΤΑΣ

ΑΠΟΤΕΛΟΥΜΕΝΟ από τη Δικαστή , . . . Πρόεδρο
Πρωτοδικών, που ορίστηκε από τη Διευθί σα το Πρωτοδικείο
Καλαμάτας

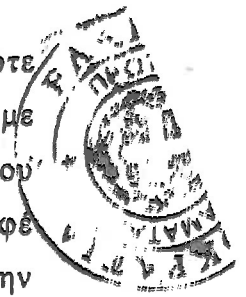
ΣΥΝΕΔΡΙΑΣΕ δημόσια στο ακροατήριό του στις 25 Οκτωβρίου
2016, χωρίς τη σύμπραξη Γραμματέα, για να δικάσει την υπόθεση μεταξύ:

ΤΗΣ ΑΙΤΟΥΣΑΣ : Εδρεύουσας στο Δήμο Φιλοθέης Αττικής, Λ.
Μεσογείων αρ. 231, αστικής μη κερδοσκοπικής εταιρείας με την
επωνυμία «GEA – GRAMMO, ΕΡΑΤΩ, ΑΠΟΛΛΩΝ», όπως νόμιμα
εκπροσωπείται, η οποία εκπροσωπήθηκε στο ακροατήριο από τον
πληρεξούσιο δικηγόρο του

ΤΩΝ ΚΑΘ' ΩΝ Η ΑΙΤΗΣΗ: 1. του
, στην εκμετάλλευση του οποίου ανήκει το καφέ μπαρ με
διακριτικό τίτλο « », το οποίο βρίσκεται στη
, στην περιοχή , ο οποίος παραστάθηκε στο
ακροατήριο με τον πληρεξούσιο δικηγόρο του 2.

. στην
εκμετάλλευση της οποίας ανήκει το καφέ μπαρ με διακριτικό τίτλο
«1 Γ», το οποίο βρίσκεται στην , επί της οδού

η οποία δεν παραστάθηκε στο ακροατήριο ούτε εκπροσωπήθηκε από πληρεξούσιο δικηγόρο, 3. Ομόρρυθμης εταιρίας με την επωνυμία « που εκπροσωπείται νόμιμα, στην εκμετάλλευση της οποίας ανήκει το καφέ μπαρ με διακριτικό τίτλο « του , το οποίο βρίσκεται στην του , επί της οδού του , η οποία εκπροσωπήθηκε στο ακροατήριο από τον πληρεξούσιο δικηγόρο της 4. του στην εκμετάλλευση του οποίου ανήκει το καφέ μπαρ με διακριτικό τίτλο « του , το οποίο βρίσκεται στην του , επί της οδού του ο οποίος δεν παραστάθηκε στο ακροατήριο ούτε εκπροσωπήθηκε από πληρεξούσιο δικηγόρο, 5. του την εκμετάλλευση της οποίας ανήκει το μπαρ / εστιατόριο με διακριτικό τίτλο « του », το οποίο βρίσκεται στην του , επί της οδού του . 6, η οποία εκπροσωπήθηκε στο ακροατήριο από τον πληρεξούσιο δικηγόρο της 6. του , στην εκμετάλλευση του οποίου ανήκει το καφέ μπαρ με διακριτικό τίτλο « του », το οποίο βρίσκεται στην του , επί της οδού του , ο οποίος παραστάθηκε στο ακροατήριο με τον πληρεξούσιο δικηγόρο του του , 7. του ας με την επωνυμία « του », που εκπροσωπείται νόμιμα, στην εκμετάλλευση της οποίας ανήκει το καφέ μπαρ με διακριτικό τίτλο « του », το οποίο βρίσκεται στην του , επί των οδών του αρ. 8 και του , η οποία δεν εκπροσωπήθηκε στο ακροατήριο από πληρεξούσιο δικηγόρο, 8. Ομόρρυθμης εταιρίας με την επωνυμία « του », που εκπροσωπείται νόμιμα, στην εκμετάλλευση της οποίας ανήκει το καφέ μπαρ με διακριτικό τίτλο « του », το οποίο βρίσκεται στην του του Νομού του , η οποία δεν εκπροσωπήθηκε στο ακροατήριο από πληρεξούσιο δικηγόρο και 9. Ομόρρυθμης εταιρίας με την επωνυμία « του »

εκτέλεση, στην αναπαραγωγή και γενικά στη διάδοση των έργων αυτών. Ο καθορισμός των δικαιούχων των συγγενικών δικαιωμάτων προκύπτει από τους κανόνες που αναγνωρίζουν τα σχετικά δικαιώματα. Έτσι, ερμηνευτές ή εκτελεστές καλλιτέχνες είναι, κατά την ενδεικτική απαρίθμηση διάφορων κατηγοριών στο άρθρο 46 §1 του παραπάνω νόμου, τα πρόσωπα που ερμηνεύουν ή εκτελούν με οποιοδήποτε τρόπο έργα του πνεύματος, όπως οι ηθοποιοί, οι μουσικοί, οι τραγουδιστές κ.λ.π. ενώ παραγωγοί υλικού φορέα ήχου ή εικόνας ή ήχου και εικόνας είναι, κατά το άρθρο 47 §2 του ίδιου νόμου, το φυσικό ή νομικό πρόσωπο με πρωτοβουλία και ευθύνη του οποίου πραγματοποιείται η πρώτη εγγραφή σειράς ήχων μόνο ή εικόνων με ή χωρίς ήχο. Όταν ο νόμος καθιερώνει δικαίωμα εύλογης αμοιβής, ο δικαιούχος έχει μόνο το ενοχικό δικαίωμα να ζητήσει εύλογη αμοιβή από τους χρήστες. Στο άρθρο 49 του Ν. 2121/93 καθιερώνεται δικαίωμα εύλογης αμοιβής υπέρ των ερμηνευτών ή εκτελεστών καλλιτεχνών των οποίων η ερμηνεία ή η εκτέλεση έχει εγγραφεί στον υλικό φορέα καθώς και των παραγωγών των υλικών αυτών φορέων, όταν ο υλικός φορέας ήχου ή εικόνας ή ήχου και εικόνας που έχει νόμιμα εγγραφεί χρησιμοποιείται για ραδιοτηλεοπτική μετάδοση με οποιονδήποτε τρόπο ή για παρουσίαση στο κοινό. Η αμοιβή αυτή είναι ενιαία από την άποψη ότι πληρώνεται μία φορά από τον χρήστη και κατανέμεται μεταξύ των δύο κατηγοριών δικαιούχων και μάλιστα εξ ημισείας (άρθρο 49 §3 Ν. 2121/93). Το ενιαίο της εύλογης αμοιβής σημαίνει ότι προσδιορίζεται το συνολικό ποσό αυτής και για τις δύο κατηγορίες δικαιούχων με την ίδια απόφαση και ότι δεν μπορεί να οριστεί χωριστά το ποσό αυτής για κάθε κατηγορία δικαιούχων και μάλιστα σε διαφορετικό ποσό από εκείνο που ορίζει ο νόμος, όχι όμως ότι καθιερώνεται αδιαίρετο της αμοιβής, αφού ο ίδιος ο νόμος διαιρεί αυτήν και ορίζει το μέρος της που ανήκει σε κάθε δικαιούχο. Άλλωστε, ως προς το μέρος της που ανήκει στους παραγωγούς η αμοιβή εκχωρείται σε τρίτους, όπως επίσης μπορούν αυτοί να παραιτηθούν από την αξίωση. Η είσπραξη και διαχείριση της εύλογης αμοιβής ανατίθεται υποχρεωτικά

3ο φύλλο της υπ' αρ.68...../2017 απόφασης του Μονομελούς
Πρωτοδικείου Καλαμάτας (Διαδικασία Ασφαλιστικών Μέτρων)

(άρθρο 49 §2 Ν. 2121/93) στους οργανισμούς συλλογικής διαχείρισης οι οποίοι πρέπει να διαπραγματεύονται, να συμφωνούν τις αμοιβές, να προβάλουν τις σχετικές αξιώσεις και να εισπράττουν την αμοιβή από τους χρήστες. Αυτό γίνεται διότι η φύση των πραγμάτων καθιστά αναγκαία τη συλλογική διαχείριση, δεδομένου ότι η εισπραξη τέτοιου είδους αμοιβών από τον ατομικό δικαιούχο είναι πρακτικά ανέφικτη. Για την εισπραξη της εύλογης αμοιβής μπορεί κάθε κατηγορία ενδιαφερομένων να εκπροσωπείται από χωριστό οργανισμό συλλογικής διαχείρισης. Το ότι όμως η εύλογη αμοιβή καθορίζεται ενιαία για όλες τις κατηγορίες των δικαιούχων δεν προϋποθέτει αναγκαία και την άσκηση της αίτησης για τον καθορισμό της από όλους υποχρεωτικά τους οργανισμούς συλλογικής διαχείρισης των δικαιούχων αυτής, ιδιαίτερα για τον καθορισμό της από το Δικαστήριο κατά τη διαδικασία των ασφαλιστικών μέτρων. Περαιτέρω με το άρθρο 46 §1 του ν. 3905/2010 προστέθηκε παρ. 6 στο άρθρο 49 του ν. 2121/1993, σύμφωνα με το οποίο οι οργανισμοί συλλογικής διαχείρισης που λειτουργούν με έγκριση του Υπουργού Πολιτισμού και Τουρισμού μπορούν να συστήσουν ενιαίο οργανισμό συλλογικής διαχείρισης συγγενικών δικαιωμάτων με σκοπό την εισπραξη της εύλογης και ενιαίας αμοιβής που προβλέπεται στις παρ. 1, 2 και 3 του παρόντος άρθρου. Οι οργανισμοί συλλογικής διαχείρισης που λειτουργούν με έγκριση του Υπουργού Πολιτισμού αναθέτουν κατά αποκλειστικότητα στον ενιαίο οργανισμό συλλογικής διαχείρισης την εξουσία να διαπραγματεύεται, να συμφωνεί το ύψος της αμοιβής, να προβάλλει τις σχετικές αξιώσεις για την καταβολή, να προβαίνει σε κάθε δικαστική ή εξώδικη ενέργεια και να εισπράττει τη σχετική αμοιβή από τους χρήστες. Ο ενιαίος οργανισμός συλλογικής διαχείρισης συγγενικών δικαιωμάτων κατά τη διάρκεια της λειτουργίας του είναι ο μόνος αρμόδιος να διαπραγματεύεται, να συμφωνεί το ύψος της αμοιβής, να προβάλλει τις σχετικές αξιώσεις για την καταβολή, να προβαίνει σε κάθε δικαστική ή εξώδικη ενέργεια και να εισπράττει τη σχετική αμοιβή από τους χρήστες. Για την επίτευξη του σκοπού αυτού, μάλιστα, καταρτίζει

κατάλογο με τις αμοιβές που απαιτεί από τους χρήστες (αμοιβολόγιο), ο οποίος γνωστοποιείται στο κοινό με δημοσίευση του στον ημερήσιο τύπο (άρθρο 56 § 3 ν. 2121/1993). Ο υπολογισμός δε της απαιτούμενης αμοιβής, κατά τις συνδυασμένες διατάξεις των άρθρων 55 § 1β', 58 και 32 § 1 του ν. 2121/1993, γίνεται, κατ' αρχάς, σε ποσοστό επί των ακαθαρίστων εσόδων ή εξόδων ή συνδυασμού των ακαθαρίστων εξόδων και εσόδων, που πραγματοποιούνται από την επαγγελματική δραστηριότητα αυτού που εκμεταλλεύεται το έργο και προέρχονται από την εκμετάλλευση του. Εάν όμως η βάση υπολογισμού της ποσοστιαίας αμοιβής είναι πρακτικά αδύνατο να προσδιορισθεί ή ελλείπουν τα μέσα ελέγχου για την εφαρμογή της ή τα έξοδα που απαιτούνται για τον υπολογισμό και τον έλεγχο είναι δυσανάλογα με την αμοιβή που πρόκειται να εισπραχθεί, αυτή μπορεί να υπολογισθεί σε ορισμένο, κατ' αποκοπή ποσό (ΕφΘεσ. 843/2010 ΝΟΜΟΣ). Εξάλλου, σε σχέση με τα κριτήρια βάσει των οποίων το δικαστήριο, σε περίπτωση διαφωνίας των μερών, θέλει οδηγηθεί στον προσδιορισμό της εύλογης αμοιβής των δικαιούχων των συγγενικών δικαιωμάτων, παρατηρητέα είναι τα ακόλουθα: Τα συναφή νομοθετικά κείμενα (ν. 2121/1993 και ν. 3057/2002), καθώς και οι Οδηγίες 92/100/ΕΟΚ του Συμβουλίου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων της 19ης Νοεμβρίου 1992 και 2001/29/ΕΚ του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου της 29ης Μαΐου 2001 (σε εφαρμογή των οποίων εκδόθηκαν οι ως άνω νόμοι, αντιστοίχως), δεν προσδιορίζουν τον ορισμό της εύλογης αμοιβής και ούτε καθορίζουν κριτήριο προς καθορισμό της. Όμως, το Δικαστήριο των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων στην υπόθεση 245/00/6.2.2003 (βλ. Αρμ 2003.1699), αποφαινόμενα επί προδικαστικού ερωτήματος του Δικαστηρίου Hoge Raadden Nederlanden, ως προς την ερμηνεία του άρθρου 8 παρ. 2 της ως άνω Οδηγίας 92/100/ΕΟΚ του Συμβουλίου, που ανέκυψε στο πλαίσιο δίκης μεταξύ των διαδικών SENIA (ιδρύματος για την εκμετάλλευση των συγγενικών δικαιωμάτων) και NOS (ιδρύματος ολλανδικής ραδιοτηλεόρασης), με αντικείμενο τον καθορισμό της εύλογης αμοιβής,

4ο φύλλο της υπ' αρ.68...../2017 απόφασης του Μονομελούς
Πρωτοδικείου Καλαμάτας (Διαδικασία Ασφαλιστικών Μέτρων)

της καταβλητέας στους καλλιτέχνες ερμηνευτές ή εκτελεστές και στους παραγωγούς φωνογραφημάτων για τη ραδιοφωνική ή τηλεοπτική μετάδοση των εν λόγω φωνογραφημάτων, έκρινε ότι, ελλείψει κοινοτικού ορισμού της εύλογης αμοιβής, η έννοια αυτής πρέπει να αναλύεται από τον Εθνικό Δικαστή με τον πλέον ομοιόμορφο, κατά το δυνατόν, τρόπο στο έδαφος της Κοινότητας, «υπό το φως των στόχων της Οδηγίας 92/100, όπως αυτοί προσδιορίζονται ιδίως με τις αιτιολογικές σκέψεις της οδηγίας, ως ικανής να οδηγήσει στην επίτευξη δεούσης ισορροπίας μεταξύ του συμφέροντος των καλλιτεχνών ερμηνευτών ή εκτελεστών και των παραγωγών φωνογραφημάτων να εισπράττουν αμοιβή λόγω της ραδιοφωνικής μεταδόσεως φωνογραφήματος και του συμφέροντος των τρίτων να μπορούν να μεταδίδουν ραδιοφωνικούς το εν λόγω φωνογράφημα υπό εύλογες προϋποθέσεις» και, περαιτέρω, ότι ο εύλογος χαρακτήρας της αμοιβής αυτής «αναλύεται», ιδίως, ενόψει της αξίας της συγκεκριμένης χρήσεως, στα πλαίσια των οικονομικών συναλλαγών». Ενόψει τούτων, ο καθορισμός του ύψους της εύλογης αμοιβής που δικαιούνται οι δικαιούχοι των συγγενικών δικαιωμάτων για τη χρησιμοποίηση των φωνογραφημάτων τους από ραδιοφωνικούς σταθμούς, πρέπει να γίνει υπό το φως των στόχων της ως άνω οδηγίας και του προστατευτικού πνεύματος των δικαιούχων συγγενικών δικαιωμάτων που διέπει το ν. 2121/1993. Το Δικαστήριο, στην ειδικότερη αυτή περίπτωση, θα καθορίσει το ύψος της εύλογης αμοιβής, σύμφωνα με τα διδάγματα της κοινής πείρας και τους κανόνες της λογικής (Εφθεσ 843/2010 στη Νόμος, Εφθεσ 929/2010 ό.π., ΕφαΘ 915/2010 ό.π.). Από την ανάγνωση των παραπάνω διατάξεων προκύπτει ότι ο νόμος, ενώ προβλέπει την υποχρέωση καταβολής εύλογης αμοιβής στους ερμηνευτές ή εκτελεστές καλλιτέχνες και στους παραγωγούς των υλικών φορέων, δεν προχωρεί και στον καθορισμό του ύψους της αμοιβής αυτής. Προβλέπει ωστόσο, ότι σε περίπτωση διαφωνίας ανάμεσα στον ενιαίο οργανισμό συλλογικής διαχείρισης και στους χρήστες, για τον προσωρινό καθορισμό της εύλογης αυτής αμοιβής αρμόδιο είναι το μονομελές πρωτοδικείο κατά τη

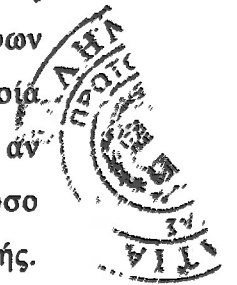
διαδικασία των ασφαλιστικών μέτρων. Έτσι με τη διάταξη του άρθρου 49 § 6 εδ. ε' του ν. 2121/1993 όπως η § 6 προστέθηκε με το άρθρο 46 § 1 του ν. 3905/2010 προσδιορίζεται ο δικαστικός τρόπος επίλυσης της διαφωνίας μεταξύ των χρηστών και του ενιαίου οργανισμού συλλογικής διαχείρισης για το ύψος της εύλογης αμοιβής και τους όρους της πληρωμής της. Προς αποφυγή μάλιστα χρόνου μεγάλης αναμονής για τον οριστικό καθορισμό προβλέπει και τη δυνατότητα καθορισμού από το μονομελές πρωτοδικείο κατά τη διαδικασία των ασφαλιστικών μέτρων (άρθρο 49 § 6 εδ. δ' του ν. 2121/1993 όπως η § 6 προστέθηκε με το άρθρο 46 § 1 του ν. 3905/2010). Αν και θα μπορούσε να υποστηριχθεί ότι αυτή η προσωρινή διαπίστωση της «εύλογης αμοιβής και των όρων πληρωμής της» συνιστά γνήσιο ασφαλιστικό μέτρο διαπλαστικού χαρακτήρα λαμβανόμενου κατά το άρθρο 732 ΚΠολΔ, ωστόσο ορθότερο είναι ότι πρόκειται για ρυθμιστικό μέτρο της εκούσιας δικαιοδοσίας που απλώς εκδίδεται κατά νομοθετική παραπομπή με τη διαδικασία των ασφαλιστικών μέτρων προς αποφυγή της μακρόχρονης αναμονής που απαιτείται για τον οριστικό καθορισμό της αμοιβής αυτής. Ειδικότερα, αντικείμενο και των δύο δικών είναι αποκλειστικά η αποδεικτική διαπίστωση της καταβλητέας αμοιβής και των όρων πληρωμής της. Πρακτική συνέπεια της τελολογικής αυτής σχέσης των ασφαλιστικών μέτρων με την κύρια δίκη είναι ότι, αν εκείνος υπέρ του οποίου διατάχθηκαν τα ασφαλιστικά μέτρα δεν προβεί εντός ευλόγου χρονικού διαστήματος σε άσκηση αγωγής, ανατρέπεται ο επείγων χαρακτήρας της υπόθεσης (προϋπόθεση για τη διαταγή ασφαλιστικών μέτρων) και δικαιολογείται ανάκληση των ασφαλιστικών μέτρων λόγω μεταβολής των πραγμάτων κατά την § 3 άρθρου 696 ΚΠολΔ. Ωστόσο, όπου στο ν. 2121/1993 γίνεται παραπομπή για εκδίκαση κατά τη διαδικασία των ασφαλιστικών μέτρων στην ουσία πρόκειται για ρυθμίσεις που τέμνουν οριστικά τη διαφορά. Στις περιπτώσεις αυτές η απόφαση που εκδίδεται κατά τη διαδικασία των ασφαλιστικών μέτρων δεν αποτελεί τελολογικό παρεπόμενο της κύριας δίκης, αλλά εξαντλεί η ίδια κατά τρόπο οριστικό

68

5ο φύλλο της υπ' αρ.//2017 απόφασης του Μονομελούς
Πρωτοδικείου Καλαμάτας (Διαδικασία Ασφαλιστικών Μέτρων)

το αίτημα παροχής δικαστικής προστασίας. Για να καταλήξουμε σε ασφαλές συμπέρασμα, σχετικά με το αν ο προσωρινός καθορισμός της εύλογης αμοιβής του άρθρου 49 § 6 ν. 2121/1993 αποτελεί γνήσιο ασφαλιστικό μέτρο ή ρυθμιστικό μέτρο της εκούσιας δικαιοδοσίας που απλώς εκδικάζεται κατά νομοθετική παραπομπή κατά τη διαδικασία των ασφαλιστικών μέτρων, θα πρέπει να ερευνηθεί και η πρόθεση του νομοθέτη. Όπως γίνεται γενικά δεκτό, η αξίωση εύλογης αμοιβής υπέρ των ερμηνευτών ή εκτελεστών καλλιτεχνών και των παραγωγών, όταν ο υλικός φορέας ήχου ή εικόνας ή ήχου και εικόνας που έχει νόμιμα εγγραφεί χρησιμοποιείται για ραδιοτηλεοπτική μετάδοση με οποιονδήποτε τρόπο ή για παρουσίαση στο κοινό, έχει θεσπισθεί προκειμένου να αντισταθμίσει τη μείωση της απασχόλησης σε ζωντανές εκπομπές ή δημόσιες εκτελέσεις των πρώτων, αλλά και τη μείωση των πωλήσεων υλικών φορέων εξαιτίας των δημόσιων εκτελέσεων ή της ιδιωτικής αναπαραγωγής που υφίστανται οι δεύτεροι, ενώ και του γεγονότος ότι δεν προβλέπεται ότι ο χρήστης λαμβάνει κάποια άδεια για τη συγκεκριμένη χρήση (Γ. Κουμάντος, «Πνευματική ιδιοκτησία» 8η έκδοση, σελ. 413. Δ. Καλλινίκου, «Πνευματική ιδιοκτησία και συγγενικά δικαιώματα», σελ. 199. Μ-Θ. Μαρίνος, «Πνευματική ιδιοκτησία», σελ. 262). Το όλο πνεύμα των διατάξεων του άρθρου 49 § 6 αποβλέπει στην απλοποίηση και στην ταχύτητα στις συναλλαγές μεταξύ του ενιαίου οργανισμού συλλογικής διαχείρισης και των χρηστών, ώστε και η χρήση των πνευματικών έργων από τους τελευταίους να γίνεται απρόσκοπτα και οι δικαιούχοι των συγγενικών δικαιωμάτων να μην αδικούνται από τη χρήση αυτή. Επομένως, αν γίνει δεκτό ότι ο σκοπός του νομοθέτη δεν είναι άλλος από την ταχύτητα στη διενέργεια των συναλλαγών ως προς τη διακίνηση των πνευματικών έργων (βλ. Ε. Λιάσκος, Παρατηρήσεις στην ΜΠρΤρικ 1250/2002 ΧρΙΔ 2003.176, όπου και αναφορές στην ευρωπαϊκή νομοθεσία), ενώ απουσιάζει οποιοδήποτε αίτημα για διάγνωση δικαιώματος που προσβλήθηκε, καταλήγουμε στο συμπέρασμα ότι ορθότερη είναι η άποψη που δέχεται ότι ο προσωρινός καθορισμός της

εύλογης αμοιβής αποτελεί ρυθμιστικό μέτρο της εκούσιας δικαιοδοσίας που απλά εκδικάζεται κατά τη διαδικασία των ασφαλιστικών μέτρων ακριβώς επειδή η διαδικασία αυτή εξασφαλίζει την ταχύτητα στην οποία η διάταξη αυτή αποσκοπεί. Στο ίδιο συμπέρασμα καταλήγουμε και αν εξετάσουμε το ζήτημα από την πλευρά του αντικειμένου της δίκης τόσο του προσωρινού όσο και του οριστικού καθορισμού της εύλογης αμοιβής. Συγκεκριμένα, αντικείμενο της δίκης του προσωρινού αλλά και του οριστικού προσδιορισμού δεν είναι ούτε η δεσμευτική δεοντική διάγνωση ούτε η διάπλαση του ύψους της υποχρέωσης του χρήστη έναντι του οργανισμού συλλογικής διαχείρισης, αλλά αποκλειστικά η αποδεικτική διαπίστωση της καταβλητέας αμοιβής και των όρων πληρωμής της. Επομένως δεν πρόκειται για παροχή προσωρινής και οριστικής δικαστικής προστασίας αναφορικά με κάποια εριζώμενη έννομη σχέση, αλλά για τη διαπίστωση μιας πραγματικής κατάστασης, στην οποία χρήστης και ενιαίος οργανισμός δεσμεύονται να προσαρμόσουν τη συμπεριφορά τους κατά την κατάρτιση της μεταξύ τους σύμβασης. Συνέπεια αυτού είναι ότι δεν εφαρμόζονται όλες οι διατάξεις των άρθρων 686 επ. ΚΠολΔ, αλλά μόνον εκείνες που αρμόζουν στο είδος της δικαζόμενης υπόθεσης, ώστε να μην στερούνται οι διαφορές αυτές άλλων εγγυήσεων ορθοκρισίας. Ούτε, για τον προσωρινό προσδιορισμό της εύλογης αμοιβής είναι αναγκαία η επίκληση της προϋπόθεσης της επείγουσας περίπτωσης ή της αποτροπής επικείμενου κινδύνου όπως προβλέπει το άρθρο 682 § 1 ΚΠολΔ, διότι οι προϋποθέσεις αυτές αναφέρονται στα γνήσια ασφαλιστικά μέτρα (Εφαθ 3058/2005 ΔΕΕ 2005.1181, ΜΠρΘεσ 36047/2005 ΝΟΜΟΣ). Εξάλλου, στο άρθρο 728 παρ. 1 ΚΠολΔ, ορίζονται περιοριστικά περιπτώσεις κατά τις οποίες επιτρέπεται στο Δικαστήριο να επιδικάσει προσωρινά ως ασφαλιστικό μέτρο, κάποια απαίτηση. Μεταξύ των άλλων προβλέπεται και κάθε περίπτωση που η προσωρινή επιδίκαση ορίζεται από τις διατάξεις του ουσιαστικού δικαίου (περ. ζ'). Κατά το άρθρο δε 49 παρ. 1 εδ δ' του Ν. 2121/93 σε περίπτωση διαφωνίας των χρηστών και των οργανισμών

συλλογικής διαχείρισης το ύψος της εύλογης αμοιβής και οι όροι πληρωμής της καθορίζονται από το Μονομελές Πρωτοδικείο κατά τη διαδικασία των ασφαλιστικών μέτρων. Με την τελευταία διάταξη προβλέπεται περίπτωση προσωρινής επιδίκασης της εύλογης αμοιβής που προβλέπει η ουσιαστικού δικαίου διάταξη του πρώτου εδαφίου της παρ. 1 του παραπάνω άρθρου. Αυτό συνάγεται από το ότι η διάταξη δεν ορίζει μόνο για τον καθορισμό της εύλογης αμοιβής κατά τη διαδικασία των ασφαλιστικών μέτρων, αλλά και τους όρους πληρωμής αυτής. Άλλωστε δεν θα είχε άλλο λόγο να θεσπιστεί η παραπάνω ρύθμιση, παρά μόνο για να ορίσει ρητά την προσωρινή καταβολή της εύλογης αμοιβής δεδομένου ότι προβλέπεται στη συνέχεια πως οριστικά για την αμοιβή αποφαινεται το αρμόδιο δικαστήριο. Η άποψη αυτή ενισχύεται και από το όλο πνεύμα των αντίστοιχων ρυθμίσεων του νόμου 2121/93, που είναι η προστασία των ερμηνευτών ή εκτελεστών υλικών φορέων και τέτοια προστασία δεν θα αποτελούσε η αναγνώριση μόνο της ύπαρξης της απαίτησης. Το ποσό της κατά τα παραπάνω προσωρινής επιδίκασης δεν μπορεί να υπερβεί συνολικά το μισό της πιθανολογούμενης απαίτησης, αφού η περίπτωση αυτή δεν περιλαμβάνεται στις εξαιρέσεις της παραγράφου 2 του άρθρου 729 ΚΠολΔ (βλ ΠΠρΑΘ 3318/98 ΔΕΕ 1999, 403, ΜΠρΡοδ 606/99 ΔΕΕ 1999, 869, ΜΠρ Χίου 118/98 ΔΕΕ 1999, 593, ΜΠρΘ 13557/2004, ΜΠρΘ 14115/2004, ΜΠρΘ 13960/2004, ΜΠρΘ 12368/2004, ΜΠρΘ 12188/2004, ΜΠρΘ 10673/2004, ΜΠρΘ 10674/2004, ΜΠρΑΘ 418/2004). Άλλωστε, ο ενιαίος οργανισμός συλλογικής διαχείρισης συγγενικών δικαιωμάτων ιδρύθηκε με το από 28-9-2011 ιδιωτικό συμφωνητικό, που δημοσιεύθηκε νόμιμα στα βιβλία του Πρωτοδικείου Αθηνών με αριθμό 15616/6- 10-2011. Μόνοι εταίροι και μέλη του είναι οι οργανισμοί συλλογικής διαχείρισης, οι οποίοι προ της ίδρυσης του ενιαίου ως άνω οργανισμού λειτουργούσαν με έγκριση του Υπουργού Πολιτισμού και από κοινού διαχειρίζονταν και εισέπρατταν την εύλογη και ενιαία αμοιβή του άρθρου 49 §1 του Ν. 2121/1993, δηλαδή ο οργανισμός συλλογικής διαχείρισης και προστασίας των δικαιωμάτων των παραγωγών υλικών φορέων ήχου ή

ήχου και εικόνας, ο οργανισμός συλλογικής διαχείρισης δικαιωμάτων τραγουδιστών - ερμηνευτών και ο οργανισμός συλλογικής διαχείρισης δικαιωμάτων ελλήνων μουσικών. Η έγκριση λειτουργίας του ως άνω ενιαίου οργανισμού έγινε με την από 9.12.2011 και με αριθμό ΥΠΠΟΤ/ΓΔΣΠ/ΔΙΓΡΑΜ/686/124043 απόφαση του Υπουργού Πολιτισμού και Τουρισμού, που δημοσιεύθηκε στο με αριθμό 3245/30-12-2011 ΦΕΚ Β. Από την ίδρυσή του δε και εφεξής, όπως αναφέρεται στην ως άνω υπουργική απόφαση αναστέλλονται οι αρμοδιότητες διαχείρισης και είσπραξης των οργανισμών συλλογικής διαχείρισης, μελών του ενιαίου οργανισμού, δηλαδή των τριών ως άνω οργανισμών, για όσο χρονικό διάστημα λειτουργεί ο ενιαίος αυτός νεοσύστατος οργανισμός, με εξαίρεση μόνο τις εκκρεμείς δίκες, που έχουν ανοιχθεί με τα μέλη αυτά του οργανισμού κατά την ίδρυση του τελευταίου, οι οποίες συνεχίζονται με τους αρχικούς διαδίκους μέχρι την αμετάκλητη περάτωσή τους. Εξάλλου ο νόμος 2121/93 στο άρθρο 55 §2 αυτού, καθιερώνει ένα τεκμήριο αναφορικά με την απόδειξη της νομιμοποίησης των οργανισμών συλλογικής διαχείρισης τόσο για την κατάρτιση συμβάσεων ή την είσπραξη αμοιβών όσο και για την δικαστική προστασία των έργων. Σύμφωνα με αυτό, τεκμαίρεται ότι οι οργανισμοί συλλογικής διαχείρισης νομιμοποιούνται να συμβληθούν ή να ενεργήσουν δικαστικά για όλους τους πνευματικούς δημιουργούς και για όλα τα έργα, για τους οποίους ή για τα οποία δηλώνουν εγγράφως ότι έχουν αυτή την εξουσία. Το τεκμήριο είναι μαχητό και όταν γίνεται επίκλησή του στη δίκη κατά κάποιου τρίτου που χρησιμοποιεί το έργο χωρίς άδεια του οργανισμού ή δεν καταβάλει την εύλογη αμοιβή, ο αντίδικος αυτός μπορεί ν' αποδείξει ότι η πραγματική αλήθεια είναι διαφορετική από την τεκμαιρόμενη. Περαιτέρω, κατά το άρθρο 57 §1 του ίδιου παραπάνω νόμου «Οι οργανισμοί συλλογικής διαχείρισης ή προστασίας δεν μπορούν, χωρίς να συντρέχει σπουδαίος λόγος, ν' αρνηθούν σε ορισμένο δημιουργό την ανάληψη της διαχείρισης ή προστασίας εξουσιών που απορρέουν από το περιουσιακό τους δικαίωμα και είναι αντικείμενο της διαχείρισης του

68

7ο φύλλο της υπ' αρ. /2017 απόφασης του Μονομελούς Πρωτοδικείου Καλαμάτας (Διαδικασία Ασφαλιστικών Μέτρων) οργανισμού». Άλλωστε, είναι δυνατόν ο ενιαίος οργανισμός συλλογικής διαχείρισης να διαχειρίζεται συγγενικά δικαιώματα με σκοπό την είσπραξη της εκ του άρθρου 49 § 1 του Ν. 2121/1993 εύλογης και ενιαίας αμοιβής, όχι μόνο ελλήνων φορέων, αλλά και αλλοδαπών. Για το σκοπό αυτοί ημεδαποί οργανισμοί συλλογικής διαχείρισης δικαιούνται, σύμφωνα με το άρθρο 72 § 3 του ν. 2121/1993, να συνάπτουν συμβάσεις αμοιβαιότητας με τους αντίστοιχους οργανισμούς συλλογικής διαχείρισης της αλλοδαπής. Με τις συμβάσεις αυτές, οι αλλοδαποί οργανισμοί συλλογικής διαχείρισης παρέχουν πληρεξουσιότητα ή μεταβιβάζουν στους ημεδαπούς οργανισμούς τα δικαιώματα που έχουν οι πρώτοι προς το σκοπό της διαχείρισής τους στην Ελλάδα (βλ. Μ.Θ. Μαρίνο «Πνευματική ιδιοκτησία» σελ. 302-303) και οι τελευταίοι αναθέτουν κατά αποκλειστικότητα στον ενιαίο οργανισμό συλλογικής διαχείρισης την εξουσία να διαπραγματεύεται, να συμφωνεί το ύψος της αμοιβής, να προβάλλει τις σχετικές αξιώσεις για την καταβολή, να προβαίνει σε κάθε δικαστική ή εξώδικη ενέργεια και να εισπράττει από τους χρήστες τη σχετική αμοιβή και για τους αλλοδαπούς δικαιούχους συγγενικών δικαιωμάτων, ήτοι τους αλλοδαπούς εκτελεστές, μουσικούς, ερμηνευτές, τραγουδιστές και παραγωγούς υλικών φορέων ήχου, για τη χρήση του καλλιτεχνικού ρεπερτορίου τους στην ημεδαπή. Εξάλλου, στο άρθρο 4 του ν. 2054/92 (ΦΕΚ Α' 104/30-6-1992) «Κύρωση διεθνούς συμβάσεως περί προστασίας των ερμηνευτών ή εκτελεστών καλλιτεχνών, των παραγωγών φωνογραφημάτων και των οργανισμών ραδιοτηλεόρασης που έγινε στη Ρώμη στις 26 Οκτωβρίου 1961», ορίζεται ότι κάθε συμβαλλόμενο κράτος θα παρέχει την εθνική μεταχείριση στους ερμηνευτές ή εκτελεστές καλλιτέχνες, εφόσον πληρούνται μία από τις ακόλουθες προϋποθέσεις: α) η εκτέλεση γίνεται σε άλλο συμβαλλόμενο κράτος, β) η εκτέλεση έχει εγγραφεί σε φωνογράφημα προστατευμένο κατά το παρακάτω άρθρο 5 και γ) εκτέλεση μη εγγεγραμμένη σε φωνογράφημα μεταδίδεται από εκπομπή προστατευόμενη κατά το άρθρο 6, σύμφωνα δε με το άρθρο 5 §1 του ίδιου νόμου «Κάθε συμβαλλόμενο

κράτος θα παρέχει την εθνική μεταχείριση στους παραγωγούς φωνογραφημάτων, εφόσον πληρούνται μία από τις ακόλουθες περιπτώσεις: α) ο παραγωγός φωνογραφημάτων είναι υπήκοος άλλου συμβαλλόμενου κράτους (κριτήριο της υπηκοότητας), β) η πρώτη εγγραφή ήχου πραγματοποιήθηκε σε ένα άλλο συμβαλλόμενο κράτος (κριτήριο εγγραφής), γ) το φωνογράφημα δημοσιεύτηκε για πρώτη φορά σε ένα άλλο συμβαλλόμενο κράτος (κριτήριο της δημοσίευσης), ενώ κατά τη δεύτερη παράγραφο του παραπάνω άρθρου, «Όταν η πρώτη έκδοση έγινε μεν σε μη συμβαλλόμενο κράτος, το φωνογράφημα όμως το αργότερο μέσα σε τριάντα ημέρες από την πρώτη δημοσίευση, δημοσιεύθηκε επίσης και σε ένα συμβαλλόμενο κράτος (σύγχρονη δημοσίευση), το φωνογράφημα αυτό θα θεωρείται ότι εκδόθηκε για πρώτη φορά σε συμβαλλόμενο κράτος» όπως και η Ελλάδα, παρέχεται εθνική μεταχείριση και στους αλλοδαπούς ερμηνευτές ή εκτελεστές καλλιτέχνες και τους παραγωγούς του φωνογραφήματος που θεωρείται ότι εκδόθηκε για πρώτη φορά στην Ελλάδα, γεγονός που έχει ως συνέπεια όλα σχεδόν τα αλλοδαπής προέλευσης μουσικά έργα να καλύπτονται από την προστασία που παρέχει η Διεθνής Σύμβαση της Ρώμης και συνακόλουθα και το ελληνικό δίκαιο, ακόμα και αν τα έργα αυτά προέρχονται από μη συμβαλλόμενο κράτος, όπως, μεταξύ άλλων, είναι και οι Η.Π.Α., αφού λόγω της ραγδαίας εξέλιξης και τελειότητας των σύγχρονων μέσων επικοινωνίας, τα μουσικά έργα και ιδίως εκείνα που προέρχονται από τις μουσικά αναπτυγμένες χώρες, επιτυγχάνουν, κατά τα διδάγματα της κοινής πείρας, την ταχεία και οπωσδήποτε την πριν από την πάροδο της τριακονθήμερης προθεσμίας δημοσίευση και παρουσίασή τους, ιδιαίτερα στις χώρες της αναπτυγμένης μουσικά Ευρώπης, συμπεριλαμβανομένης και της Ελλάδας (ΕφΘες 929/2010 ΝΟΜΟΣ , ΕφΘες 2187/2008 ΝΟΜΟΣ). Τέλος, στην τρίτη παράγραφο του ίδιου άρθρου ορίζεται ότι «Κάθε συμβαλλόμενο κράτος μπορεί με γνωστοποίησή του που κατατέθηκε στο Γενικό Γραμματέα του Οργανισμού Ηνωμένων Εθνών να δηλώσει ότι δεν θα εφαρμόσει είτε το κριτήριο της δημοσίευσης είτε το

κριτήριο της εγγραφής. Η γνωστοποίηση αυτή μπορεί να κατατεθεί κατά τη στιγμή της κύρωσης, της αποδοχής, ή της προσχώρησης, ή οποτεδήποτε άλλοτε, στην τελευταία αυτή περίπτωση δεν θα έχει ισχύ παρά μόνο μετά παρέλευση έξι μηνών από την κατάθεσή της». Περαιτέρω, στο άρθρο 12 του ίδιου νόμου ορίζεται «Εφόσον ένα φωνογράφημα που έχει εκδοθεί για σκοπούς εμπορικούς ή μία αναπαραγωγή αυτού του φωνογραφήματος χρησιμοποιείται αμέσως για ραδιοτηλεοπτική εκπομπή ή για οποιαδήποτε μετάδοση προς το κοινό, θα παρέχεται από το χρήστη προς τους ερμηνευτές ή εκτελεστές καλλιτέχνες ή προς τους παραγωγούς φωνογραφήματων ή και προς τους δύο μία εύλογη και ενιαία αμοιβή. Σε περίπτωση που δεν υπάρχει συμφωνία μεταξύ αυτών, η εσωτερική νομοθεσία μπορεί να καθορίσει τους όρους κατανομής της αμοιβής αυτής». Από τις παραπάνω διατάξεις του ν. 2054/92, προκύπτει ότι μ' αυτές καθιερώνεται ως κύρια μέθοδος προστασίας των αλλοδαπών δικαιούχων συγγενικών δικαιωμάτων, η εξομοίωσή τους προς τους ημεδαπούς, με την παραχώρηση και στους αλλοδαπούς της «εθνικής μεταχείρισης», δηλαδή αυτής που παρέχεται από κάθε κράτος καταρχήν στους υπηκόους του ή στα νομικά πρόσωπα που εδρεύουν στο έδαφος του, η οποία παρέχεται εφόσον α) (για τους ερμηνευτές ή εκτελεστές καλλιτέχνες) η εκτέλεση έγινε ή εγγράφηκε για πρώτη φορά στο έδαφος του ή μεταδόθηκε ραδιοτηλεοπτικά από το έδαφος αυτό, β) (για τους παραγωγούς φωνογραφήματων), το φωνογράφημα δημοσιεύθηκε ή εγγράφηκε για πρώτη φορά στο έδαφος του, καθώς και ότι αναγνωρίζεται το δικαίωμα των αλλοδαπών δικαιούχων ερμηνευτών ή εκτελεστών καλλιτεχνών και των παραγωγών φωνογραφήματων να αξιώνουν από το χρήστη μία ενιαία και εύλογη αμοιβή σε κάθε περίπτωση ραδιοτηλεοπτικής μετάδοσης ή παρουσίασης στο κοινό φωνογραφήματος προοριζομένου για το εμπόριο, σε περίπτωση δε που δεν υπάρχει συμφωνία μεταξύ τους, το ύψος της εύλογης αυτής αμοιβής και οι όροι πληρωμής της καθορίζονται όπως, κατά τα παραπάνω, ορίζει η εθνική νομοθεσία για τους ημεδαπούς. Περαιτέρω,

σύμφωνα με τα παραπάνω και ειδικότερα, από το συνδυασμό των διατάξεων των άρθρων 55 §2 του Ν. 2121/93, στο οποίο καθιερώνεται το τεκμήριο αρμοδιότητας διαχείρισης των οργανισμών συλλογικής διαχείρισης, του άρθρου 58 του ίδιου νόμου στο οποίο ορίζεται ότι «Οι διατάξεις των άρθρων 54 και 57 του παρόντος νόμου εφαρμόζονται αναλόγως στη διαχείριση και την προστασία των συγγενικών δικαιωμάτων που ρυθμίζονται από το προηγούμενο κεφάλαιο του παρόντος νόμου» και του άρθρου 5 §2 του Ν. 2054/92, προκύπτει ότι στην περίπτωση της, κατά την προαναφερόμενη έννοια του τελευταίου αυτού άρθρου «σύγχρονης δημοσίευσης» φωνογραφήματος, οι ημεδαποί οργανισμοί συλλογικής διαχείρισης νομιμοποιούνται να επιδιώξουν την διαπραγμάτευση, είσπραξη, διεκδίκηση και διανομή της εύλογης αμοιβής που δικαιούνται και οι αλλοδαποί αντίστοιχοι δικαιούχοι για τη χρήση του ρεπερτορίου τους στην Ελλάδα. Ακολούθως, κατά τη διάταξη του άρθρου 55 §2 εδ. α' του ως άνω νόμου, τεκμαίρεται ότι οι οργανισμοί συλλογικής διαχείρισης ή προστασίας έχουν την αρμοδιότητα διαχείρισης ή προστασίας όλων των έργων ή όλων των πνευματικών δημιουργιών, για τα οποία δηλώνουν εγγράφως ότι έχουν μεταβιβασθεί σ αυτούς οι σχετικές εξουσίες ή ότι καλύπτονται από την πληρεξουσιότητα. Με τη διάταξη αυτή θεσπίζεται μαχητό τεκμήριο που λειτουργεί κατ' αρχήν αποδεικτικά και αποβλέπει στη διευκόλυνση της απόδειξης, εκ μέρους των οργανισμών συλλογικής διαχείρισης δικαιωμάτων πνευματικής ιδιοκτησίας ή συγγενικών προς τούτα δικαιωμάτων, της νομιμοποίησης τους, τόσο για την κατάρτιση των σχετικών συμβάσεων και την είσπραξη των προβλεπόμενων από τον παραπάνω νόμο αμοιβών, όσο και για τη δικαστική προστασία των δικαιούχων των δικαιωμάτων αυτών, ενισχύοντας έτσι σημαντικά την έναντι των χρηστών θέση των οργανισμών συλλογικής διαχείρισης, η οποία υπό το προϊσχύον δίκαιο ήταν ιδιαίτερα ασθενής, με εντεύθεν συνέπεια τη μαζική προσβολή των δικαιωμάτων πνευματικής ιδιοκτησίας και των συγγενικών δικαιωμάτων [βλ. Μ.Θ. Μαρίνου "Πνευματική Ιδιοκτησία", δεύτερη έκδοση, αριθ. 750

9ο φύλλο της υπ' αρ.⁶⁸...../2017 απόφασης του Μονομελούς
Πρωτοδικείου Καλαμάτας (Διαδικασία Ασφαλιστικών Μέτρων)

και 751, σελ. 379, Δ. Καλλίνικου "Πνευματική Ιδιοκτησία και Συγγενικά Δικαιώματα", δεύτερη έκδοση, σελ. 275 και 276]. Από την παραπάνω όμως διάταξη και ιδίως από την περιεχόμενη σ' αυτή φράση "όλων των έργων", για τα οποία δηλώνουν εγγράφως ότι έχουν μεταβιβασθεί σ' αυτούς οι σχετικές εξουσίες ή ότι καλύπτονται από την πληρεξουσιότητα, δεν μπορεί να συναχθεί το συμπέρασμα ότι ο νόμος απαιτεί, για το ορισμένο της σχετικής αγωγής των ημεδαπών οργανισμών συλλογικής διαχείρισης, την εξαντλητική και δη την ονομαστική αναφορά στο δικόγραφο της όλων των δικαιούχων [ημεδαπών ή αλλοδαπών] συγγενικών δικαιωμάτων που οι οργανισμοί αυτοί εκπροσωπούν και όλων των έργων τους, για τα οποία τους έχουν μεταβιβασθεί οι σχετικές εξουσίες, καθώς και των αντίστοιχων αλλοδαπών οργανισμών, στους οποίους ανήκουν οι αλλοδαποί δικαιούχοι ή των επί μέρους στοιχείων και λεπτομερειών, των σχετιζόμενων με τις συμβάσεις αμοιβαιότητας, που οι ενάγοντες ημεδαποί οργανισμοί έχουν συνάψει με τους ομοειδείς αλλοδαπούς, αφού κάτι τέτοιο θα αντέβαινε στο πνεύμα της ολότητας των διατάξεων του Ν 2121/1993, δημιουργώντας νέες δυσχέρειες στη δικαστική κυρίως διεκδίκηση της προστασίας των εν λόγω δικαιωμάτων και της είσπραξης των προβλεπόμενων από το νόμο αυτό αμοιβών, μεταξύ των οποίων συγκαταλέγεται και η ενιαία εύλογη αμοιβή και αποδυναμώνοντας έτσι σε σημαντικό βαθμό τον επιδιωκόμενο από την προαναφερόμενη διάταξη στόχο. Κατά συνέπεια, πρέπει να γίνει δεκτό ότι το εισαγόμενο από τη διάταξη αυτή μαχητό τεκμήριο λειτουργεί όχι μόνο αποδεικτικά αλλά και νομιμοποιητικά και επομένως, κατά την αληθή έννοια της εν λόγω διάταξης, αρκεί, για το ορισμένο και παραδεκτό της σχετικής αγωγής των οργανισμών συλλογικής διαχείρισης, η αναφορά στο δικόγραφο της ότι αυτοί εκπροσωπούν το σύνολο της ενδιαφερόμενης κατηγορίας δικαιούχων συγγενικών δικαιωμάτων [ημεδαπών ή αλλοδαπών] και του έργου αυτών καθώς και το πολύ, η δειγματοληπτική αναφορά αυτών και δεν απαιτείται η εξαντλητική αναφορά του συνόλου των προεκτεθέντων στοιχείων, μη απαιτούμενης

ούτε της διευκρίνισης της επί μέρους σχέσης που συνδέει τους τελευταίους με τον κάθε αλλοδαπό δικαιούχο, για τον οποίο αξιώνουν την καταβολή της επίδικης εύλογης αμοιβής, αφού, σύμφωνα με της διάταξη του εδ. β' του προαναφερόμενου άρθρου του Ν 2121/1993, ο ενάγων οργανισμός νομιμοποιείται και μπορεί πάντα να ενεργεί, δικαστικώς ή εξωδίκως, στο δικό του και μόνο όνομα, χωρίς να χρειάζεται, επομένως, να διευκρινίζει κάθε φορά την ειδικότερη σχέση που τον συνδέει με τον καθένα από τους δικαιούχους [ημεδαπούς ή αλλοδαπούς]. Υπέρ της παραπάνω άποψης, που δέχεται ως ορθή και το παρόν Δικαστήριο, συνήγορούν, άλλωστε και τα ακόλουθα: 1] Το γεγονός ότι η διαχείριση και η προστασία του συγγενικού δικαιώματος, του αφορώντος στη διεκδίκηση και στην είσπραξη της προβλεπόμενης από τη διάταξη του άρθρου 49 του Ν 2121/1993 εύλογης αμοιβής, ανατίθεται υποχρεωτικά από το νόμο αυτό σε οργανισμούς συλλογικής διαχείρισης και δεν μπορεί να ασκηθεί ατομικά από τους δικαιούχους του εν λόγω δικαιώματος, 2] Το γεγονός ότι το ύψος της εύλογης αμοιβής αλλά βέβαια και η υποχρέωση καταβολής της από τους χρήστες, σε καμιά περίπτωση δεν συναρτάται προς τον αριθμό και την ταυτότητα των μελών των εναγόντων οργανισμών συλλογικής διαχείρισης, 3] Το ότι στην αμέσως επόμενη παρ. 3 του ίδιου ως άνω άρθρου 55, ο Ν 2121/1993 αρκείται, για την πληρότητα και το παραδεκτό του δικογράφου της σχετικής αγωγής των εν λόγω οργανισμών, στη δειγματοληπτική αναφορά των έργων που έγιναν αντικείμενο εκμετάλλευσης από τους εκάστοτε εναγόμενους χρήστες και δεν απαιτεί την πλήρη και εξαντλητική απαρίθμηση των έργων αυτών και πολύ περισσότερο την ονομαστική αναφορά των παραγωγών των υλικών φορέων, στους οποίους αυτά έχουν εγγραφεί, 4] Το ότι το εισαγόμενο, κατά τα παραπάνω, τεκμήριο είναι, όπως προελέχθη, μαχητό και ο χρήστης, στα πλαίσια της νόμιμης άμυνας του, μπορεί να το ανατρέψει, αφού από τον προαναφερόμενο νόμο προβλέπεται: α] υποχρέωση του οργανισμού συλλογικής διαχείρισης να διαπραγματεύεται με τους χρήστες και να προβάλλει τις σχετικές με τις αμοιβές των μελών του αξιώσεις του,

10ο φύλλο της υπ' αρ.⁶⁸...../2017 απόφασης του Μονομελούς
Πρωτοδικείου Καλαμάτας (Διαδικασία Ασφαλιστικών Μέτρων)

σε περίπτωση δε διαφωνίας τους να προσφεύγει στο μονομελές πρωτοδικείο, για τον, κατά τη διαδικασία των ασφαλιστικών μέτρων, προσωρινό καθορισμό της επίδικης εύλογης αμοιβής ή στο καθ' ύλην αρμόδιο δικαστήριο, για τον, κατά την τακτική διαδικασία, οριστικό καθορισμό της αμοιβής αυτής [άρθρο 49 §1 εδ. γ', δ' και ε' του Ν 2121/1993], με επακόλουθο οι χρήστες να έχουν τη δυνατότητα και την απαιτούμενη άνεση χρόνου, να πληροφορηθούν οτιδήποτε σχετίζεται με τα μέλη ή τα έργα των μελών του οργανισμού ή με τους αντίστοιχους αλλοδαπούς οργανισμούς και τα μέλη τους, που αυτός αντιπροσωπεύει στην ημεδαπή ή ακόμα και με τις σχετικές συμβάσεις αμοιβαιότητας και εν γένει να διαπιστώνουν αν το ως άνω τεκμήριό ανταποκρίνεται ή μη στην αλήθεια, β] υποχρέωση του οργανισμού συλλογικής διαχείρισης και προστασίας συγγενικών δικαιωμάτων, σε περίπτωση που αμφισβητηθεί από δικαιούχο ότι ορισμένο έργο, στη σύμβαση που καταρτίστηκε με το χρήστη, ανήκε στην αρμοδιότητα του, να συντρέξει με κάθε τρόπο τον αντισυμβαλλόμενο του χρήστη [άρθρο 55 §4 του Ν.2121/1993], παρέχοντάς του, μεταξύ των άλλων, πληροφορίες ή οτιδήποτε άλλο, σχετικό με τα μέλη του και τα έργα αυτών, καθώς και να παρέμβει στη σχετική δίκη, γ] αν ο πιο πάνω οργανισμός δηλώσει ψευδώς ότι έχει την εξουσία να διαχειρίζεται ορισμένα έργα ή να αντιπροσωπεύει ορισμένους καλλιτέχνες ή παραγωγούς, εκτός από τις ποινικές ευθύνες, οφείλει να αποζημιώσει τον αντισυμβαλλόμενο του χρήστη [άρθρο 55 §4 εδ. β' του Ν 2121/1993] και 5] το γεγονός ότι η τακτική αγωγή του άρθρου 49 §1 εδ. ε' του ίδιου ως άνω νόμου προσομοιάζει, ως προς τη νομιμοποίηση, με τις συλλογικές αγωγές [όπως με την αγωγή του άρθρου 10 §§1, 8 και 9 του Ν 2251/1994 για την προστασία των καταναλωτών και του άρθρου 10 §1 του Ν 146/1914 "περί αθεμίτου ανταγωνισμού" ή ακόμα και με εκείνη του άρθρου 669 του ΚΠολΔ], τις οποίες νομιμοποιούνται να ασκήσουν όχι πλέον μεμονωμένα άτομα αλλά συλλογικοί φορείς, όπως διάφορα σωματεία ή άλλες ενώσεις προσώπων που έχουν συσταθεί και αποβλέπουν στην προστασία συγκεκριμένων συλλογικών συμφερόντων,

χωρίς να είναι αναγκαία η αναφορά όλων των μελών του εκάστοτε ενάγοντος συλλογικού φορέα, για το ορισμένο και παραδεκτό της αγωγής τούτου (ΜΠρΑθ 10015/2015 ΝΟΜΟΣ, ΜΠρΛαμ 78/2015 ΝΟΜΟΣ, ΜΠρΘες 4816/2014 ΝΟΜΟΣ, ΜΠρΘες 40479/2007 ΝΟΜΟΣ).

Στην προκειμένη περίπτωση, με την υπό κρίση αίτηση, η αιτούσα εκθέτει ότι αποτελεί ενιαίο οργανισμό συλλογικής διαχείρισης και προστασίας συγγενικών δικαιωμάτων που συνεστήθη νόμιμα από τους τρεις ειδικότερα αναφερόμενους οργανισμούς συλλογικής διαχείρισης συγγενικών δικαιωμάτων που λειτουργούν με έγκριση του Υπουργού Πολιτισμού και Τουρισμού και δη : α) την αστική μη κερδοσκοπική εταιρία με την επωνυμία «ΟΡΓΑΝΙΣΜΟΣ ΣΥΛΛΟΓΙΚΗΣ ΔΙΑΧΕΙΡΙΣΗΣ ΚΑΙ ΠΡΟΣΤΑΣΙΑΣ ΤΩΝ ΔΙΚΑΙΩΜΑΤΩΝ ΤΩΝ ΠΑΡΑΓΩΓΩΝ ΥΛΙΚΩΝ ΦΟΡΕΩΝ ΗΧΟΥ ή ΗΧΟΥ ΚΑΙ ΕΙΚΟΝΑΣ» με το διακριτικό τίτλο «GRAMMO», που εδρεύει στην Αθήνα του Νομού Αττικής και αντιπροσωπεύει τους ενδεικτικά αναφερόμενους στην αίτηση παραγωγούς υλικών φορέων ήχου ή ήχου, β) τον αστικό μη κερδοσκοπικό συνεταιρισμό με την επωνυμία «ΟΡΓΑΝΙΣΜΟΣ ΣΥΛΛΟΓΙΚΗΣ ΔΙΑΧΕΙΡΙΣΗΣ ΔΙΚΑΙΩΜΑΤΩΝ ΤΡΑΓΟΥΔΙΣΤΩΝ – ΕΡΜΗΝΕΥΤΩΝ ΣΥΝ.Π.Ε.» με το διακριτικό τίτλο «ΕΡΑΤΩ», που εδρεύει στην Αθήνα του Νομού Αττικής και αντιπροσωπεύει τους ενδεικτικά αναφερόμενους ερμηνευτές καλλιτέχνες (τραγουδιστές) και γ) τον αστικό μη κερδοσκοπικό συνεταιρισμό με την επωνυμία «ΟΡΓΑΝΙΣΜΟΣ ΣΥΛΛΟΓΙΚΗΣ ΔΙΑΧΕΙΡΙΣΗΣ ΔΙΚΑΙΩΜΑΤΩΝ ΕΛΛΗΝΩΝ ΜΟΥΣΙΚΩΝ ΣΥΝ.Π.Ε.», με το διακριτικό τίτλο «ΑΠΟΛΛΩΝ», που εδρεύει στην Αθήνα του Νομού Αττικής και αντιπροσωπεύει τους ενδεικτικά αναφερόμενους μουσικούς, με τις προβλεπόμενες από το ως άνω νόμο αρμοδιότητες και υποχρεώσεις, μία από τις οποίες είναι η, σύμφωνα με το άρθρο 49 του ίδιου νόμου, είσπραξη και διανομή της εύλογης αμοιβής αυτής. Ότι επιπροσθέτως, η ίδια έχει συνάψει με αντίστοιχους οργανισμούς συλλογικής διαχείρισης της αλλοδαπής, μεταξύ των οποίων περιλαμβάνονται και οι αναφερόμενες στο δικόγραφο της

11ο φύλλο της υπ' αρ.⁶⁸...../2017 απόφασης του Μονομελούς
Πρωτοδικείου Καλαμάτας (Διαδικασία Ασφαλιστικών Μέτρων)

αίτησης, συμβάσεις αμοιβαιότητας, δυνάμει των οποίων νομιμοποιείται στη διαπραγμάτευση, διεκδίκηση, είσπραξη και διανομή της εύλογης αμοιβής, που δικαιούνται και οι αντίστοιχοι αλλοδαποί δικαιούχοι, (μουσικοί, τραγουδιστές, ερμηνευτές, παραγωγοί), για τη χρήση του ρεπερτορίου στην Ελλάδα, σε κάθε δε περίπτωση με βάση τη διεθνή σύμβαση της Ρώμης, που κυρώθηκε στην Ελλάδα με το νόμο 2054/1992, τις ίδιες αρμοδιότητες έχει και αυτή (αιτούσα) για όλα τα φωνογραφήματα, που δημοσιεύθηκαν στην Ελλάδα εντός τριάντα (30) ημερών ανεξαρτήτως της χώρας έκδοσής τους. Ότι για τους παραπάνω λόγους συντάχθηκε, σύμφωνα με το άρθρο 56 §3 του νόμου 2121/1993, το αναφερόμενο στην αίτηση αμοιβολόγιο, το οποίο γνωστοποιήθηκε στο κοινό με τη δημοσίευσή του στις τρεις (3) αναφερόμενες εφημερίδες και κλήθηκαν οι χρήστες δημόσιας εκτέλεσης των υλικών φορέων ήχου με αλλοδαπό μουσικό ρεπερτόριο, μεταξύ των οποίων και οι πρώτος, τρίτη, πέμπτη και έκτος των καθ' ων η αίτηση, οι οποίοι διατηρούν καταστήματα στη Μεσσηνία, σε υπογραφή συμφωνίας και καταβολής της εύλογης αποζημίωσης. Ότι οι τελευταίοι χρησιμοποιούν υλικούς φορείς ήχου, με ημεδαπό και αλλοδαπό μουσικό ρεπερτόριο σε καθημερινή βάση όλες τις ώρες της λειτουργίας τους, για την ψυχαγωγία των πελατών των επιχειρήσεών τους, χρήση η οποία είναι γι' αυτούς απαραίτητη για τη λειτουργία των επιχειρήσεων τους και αποτελεί τον βασικό παράγοντα προσέλκυσης, διατήρησης και επαύξησης της πελατείας τους, ήτοι χωρίς την καταβολή της εύλογης αμοιβής, αν και έχουν οχληθεί επανειλημμένως προς τούτο, τόσο για την έναρξη διαπραγματεύσεων για τον καθορισμό εύλογης αμοιβής όσο και για τον τρόπο καταβολής της. Επικαλούμενη δε η αιτούσα κατεπείγουσα περίπτωση, ζητεί : α) να καθορισθεί το ύψος της εύλογης και ενιαίας αμοιβής της για την εν λόγω εκμετάλλευση του ρεπερτορίου της από τους πρώτο, τρίτη, πέμπτη και έκτο των καθ' ων, ήτοι για την δημόσια εκτέλεση, παρουσίαση και χρήση του έργου της στην πελατεία τους με τη χρήση υλικών φορέων στους οποίους είναι εγγεγραμμένες οι ερμηνείες / εκτελέσεις της, καθιστώντας

ελεύθερη την πρόσβαση της πελατείας τους σε όλα τα μεταδιδόμενα έργα της για έκαστο αυτών για το έτος 2010 στο ποσό των 1.500 ευρώ πλέον του εκάστοτε αναλογούντος Φ.Π.Α., για το έτος 2011 στο ποσό των 1.500 ευρώ πλέον του εκάστοτε αναλογούντος Φ.Π.Α., για το έτος 2012 στο ποσό των 1.500 ευρώ πλέον του εκάστοτε αναλογούντος Φ.Π.Α., για το έτος 2013 στο ποσό των 1.500 ευρώ πλέον του εκάστοτε αναλογούντος Φ.Π.Α. και για το έτος 2014 στο ποσό των 1.500 ευρώ πλέον του εκάστοτε αναλογούντος Φ.Π.Α., ήτοι για έκαστο αυτών το συνολικό ποσό των 7.500 ευρώ πλέον του εκάστοτε αναλογούντος Φ.Π.Α., β) να υποχρεωθούν οι πρώτος, τρίτη, πέμπτη και έκτος των καθ' ων να προσκομίσουν καταλόγους με τους τίτλους του μουσικού ρεπερτορίου που χρησιμοποίησαν κατά τα ως άνω έτη προκειμένου να προβεί η ίδια (η αιτούσα) στη διανομή των αμοιβών στους δικαιούχους, γ) να υποχρεωθούν οι πρώτος, τρίτη, πέμπτη και έκτος των καθ' ων να καταβάλουν προσωρινά το ήμισυ των αιτούμενων ποσών με το νόμιμο τόκο από τις αναφερόμενες στην αίτηση ημερομηνίες, άλλως από την επίδοση της αίτησης και δ) να καταδικασθούν οι πρώτος, τρίτη, πέμπτη και έκτος των καθ' ων στην καταβολή της δικαστικής της δαπάνης, σύμφωνα με τα οριζόμενα στο νόμο 2121/1993.

Με αυτό το περιεχόμενο και αιτήματα η κρινόμενη αίτηση αρμοδίως εισάγεται προς συζήτηση ενώπιον του Δικαστηρίου αυτού, το οποίο είναι κατά τόπο και καθ' ύλη αρμόδιο, κατά την προκειμένη διαδικασία των ασφαλιστικών μέτρων (άρθρα 22, 25 §2, 686επ. ΚΠολΔ), ενώ εφαρμοστέο είναι το ελληνικό δίκαιο δεδομένου ότι σύμφωνα με τη διάταξη του άρθρου 67 § 2 του ν. 2121/1993 «τα συγγενικά δικαιώματα διέπονται από το δίκαιο του κράτους όπου πραγματοποιήθηκε η ερμηνεία ή η εκτέλεση ή όπου παρήχθησαν οι υλικοί φορείς ήχου...», η δε αιτούσα νομιμοποιείται ενεργητικώς στην άσκηση της υπό κρίση αίτησης τόσο για και για χρονικό διάστημα πριν την ίδρυσή της καθώς, σύμφωνα με τα αναφερόμενα στη μείζονα της παρούσας, αφορά σε αξιώσεις των μελών της, οι οποίες δεν είχαν καταστεί επίδικες, όσο και ως ο μόνος και

αποκλειστικός στην Ελλάδα οργανισμός συλλογικής διαχείρισης και είσπραξης της εύλογης αμοιβής συγγενικών δικαιωμάτων, απορριπτόμενων των σχετικών ισχυρισμών των πρώτου, τρίτης και έκτου των καθ' ων αφενός περί έγερση αξιώσεων που γεννήθηκαν πριν την ίδρυση της αιτούσας αφετέρου περί μη νομιμοποίησής της καθώς έχουν ήδη καταβάλει αμοιβή για τα συγγενικά δικαιώματα σε έτερη εταιρία. Είναι επαρκώς ορισμένη, περιέχουσα όλα τα αναγκαία για την πληρότητα του δικογράφου της στοιχεία, χωρίς να αποτελεί στοιχείο του ορισμένου της ένδικης αίτησης η προγενέστερη της άσκησης της ένδικης αίτησης διαπραγμάτευση μεταξύ του αιτούντος Οργανισμού και του χρήστη, ως αβασίμως διατείνεται ο έκτος των καθ' ων, αρκούσης της διαφωνίας [άρνησης] του χρήστη να καταβάλλει την προτεινόμενη κατά το αμοιβολόγιο του αιτούντος, προβλεπόμενη εκ του νόμου – μόνο ως προς την ύπαρξη όχι ως προς το ύψος – εύλογη αμοιβή; επιπλέον δε η αιτούσα επικαλείται το παραπάνω αναφερόμενο τεκμήριο του άρθρου 55 §1 α'Ν. 2121/1993 για όλα τα έργα των ενδεικτικά κατονομαζόμενων στην αίτηση αλλοδαπών δικαιούχων, των οποίων γίνεται και δειγματοληπτική αναφορά σε αυτήν, όπου ενδεικτικά αναφέρονται και αλλοδαποί οργανισμοί συλλογικής διαχείρισης με τους οποίους επικαλείται ότι οι οργανισμοί-μέλη της συνήψαν συμβάσεις αμοιβαιότητας και δειγματοληπτικά αναφέρουν, όπως επιτρέπει η διάταξη του άρθρου 55 §3 του ν. 2121/1993, συγκεκριμένα έργα αλλοδαπών φορέων συγγενικών δικαιωμάτων που διαχειρίζονται και έγιναν αντικείμενο εκμετάλλευσης από τους καθ' ων η αίτηση, απορριπτομένου του σχετικού ισχυρισμού των πρώτου, τρίτης, πέμπτης και έκτου των καθ' ων. Περαιτέρω, είναι νόμιμη, σύμφωνα με όσα έχουν εκτεθεί στη μείζονα σκέψη, στηριζόμενη στις εκεί αναφερόμενες διατάξεις, καθώς και σ' αυτές των άρθρων 74, 176, 729, 731, 732 ΚΠολΔ, πλην : α) του αιτήματος να υποχρεωθούν οι πρώτος, τρίτη, πέμπτη και έκτος των καθ' ων να της προσκομίσουν καταλόγους με τους τίτλους του αλλοδαπού μουσικού ρεπερτορίου που χρησιμοποίησαν την επίδικη χρονική περίοδο, το οποίο είναι απορριπτέο

ως μη νόμιμο, διότι θα οδηγούσε σε ανεπίτρεπτη κατά τη διάταξη του άρθρου 692 § 4 ΚΠολΔ ικανοποίηση του προβλεπόμενου εκ του άρθρου 56 § 4 ν. 2121/1993 δικαιώματος της αιτούσας και αντίστοιχης υποχρέωσης των χρηστών «να παραδίδουν στον (ενιαίο) οργανισμό συλλογικής διαχείρισης, χωρίς καμιά καθυστέρηση, καταλόγους των έργων ... που εκτελούν δημόσια με μνεία ... της συχνότητας των δημόσιων εκτελέσεων» και β) του παρεπόμενου αιτήματος για την καταβολή τόκων για χρονικό διάστημα προγενέστερο της επίδοσης της αίτησης, καθώς δεν επικαλείται η αιτούσα όχληση των καθ' ων για την καταβολή των ποσών, ενώ όσον αφορά το ποσό που αντιστοιχεί στο νόμιμο Φ.Π.Α, η περί τοκοδοσίας υποχρέωση γεννάται από τη στιγμή της καταβολής της εύλογης αμοιβής και εκδόσεως της σχετικής προς τούτο απόδειξης από την αιτούσα (ΑΠ 80/1999 ΝΟΜΟΣ, Εφαθ 8884/2003 ΕλλΔνη 45.1102, Εφαθ 9411/2000). Σημειωτέον δε ότι, σύμφωνα και με τα αναφερόμενα στη μείζονα σκέψη της παρούσας, το παρόν δικαστήριο δικάζει μεν με τη διαδικασία των ασφαλιστικών μέτρων, η παρούσα, όμως, υπόθεση δεν αφορά ασφαλιστικό μέτρο, κατά την έννοια των άρθρων 682 επ. ΚΠολΔ, τέτοιο δηλαδή που σκοπεύει στην εξασφάλιση ή διατήρηση δικαιώματος ή τη ρύθμιση καταστάσεως, αλλά μέτρο που σκοπεύει την ταχεία και προσωρινή επίλυση της διαφοράς και συνεπώς για τον προσωρινό προσδιορισμό και επιδίκαση εύλογης αμοιβής αφ' ενός μεν δεν απαιτείται η αναφορά και συνδρομή επικείμενου κινδύνου, που σημειωτέον πάντως εν προκειμένω αναφέρεται αφ ετέρου δε η επιδίκαση αυτή, εφ' όσον δεν υπερβαίνει το μισό της πιθανολογούμενης απαίτησης, ως αιτείται η αιτούσα, δεν προσκρούει στη διάταξη του άρθρου 692 §4, που απαγορεύει την ικανοποίηση του ασφαλιστέου δικαιώματος, αφού αυτή (ικανοποίηση) προβλέπεται από τον ίδιο το νόμο (49 §1 Ν. 2121/1993 και 728 §1ζ ΚΠολΔ), και ως εκ τούτου οι περί του αντιθέτου σχετικοί ισχυρισμοί των καθ' ων πρέπει να απορριφθούν ως μη νόμιμοι. Πρέπει, επομένως, να ερευνηθεί περαιτέρω ως προς την ουσιαστική της βασιμότητα, δεδομένου ότι για το παραδεκτό της κατάθεσης της αίτησης

13ο φύλλο της υπ' αρ.⁶⁸...../2017 απόφασης του Μονομελούς
Πρωτοδικείου Καλαμάτας (Διαδικασία Ασφαλιστικών Μέτρων)

και της παράστασης των πληρεξουσίων δικηγόρων των διαδίκων
προσκομίζονται τα με αριθμούς Α04809/2015 και Π0301089/2016
γραμμάτια προκαταβολής εισφορών ΔΣ και Κ14139/2016,
Κ14157/2016, Κ14080/2016 γραμμάτια προκαταβολής εισφορών ΔΣ
αντίστοιχα κατ' άρθρο 61 του Νέου Κώδικα Δικηγόρων Ν.
194/2013, ενώ παρέλκει η εξέταση του αιτήματος των καθ' ων να
επιδειχθούν οι συμβάσεις που επικαλείται η αιτούσα και αφορούν στην
εκπροσώπηση των ελλήνων και αλλοδαπών τραγουδιστών, παραγωγών
και μουσικών και τη νομιμοποίησή της καθώς έχουν άπασες προσκομιστεί
με το σημείωμά της.

Από τις ένόρκες καταθέσεις των μαρτύρων των διαδίκων

του

του

υ

του

και την

ανωμοτί κατάθεση του έκτου των καθ' ων η αίτηση ενώπιον του
Δικαστηρίου τούτου, από το σύνολο των εγγράφων που οι διάδικοι
επικαλούνται και νόμιμα προσκομίζουν, καθώς και από την εν γένει
αποδεικτική διαδικασία πιθανολογήθηκαν, κατά την κρίση του
Δικαστηρίου, τα ακόλουθα πραγματικά περιστατικά: Η αιτούσα είναι
οργανισμός συλλογικής διαχείρισης και προστασίας συγγενικών
δικαιωμάτων, που έχει συσταθεί, κατά το άρθρο 54 §4 του Ν. 2121/1993.
Μέλη της αιτούσας είναι: α) η αστική μη κερδοσκοπική εταιρία με την
επωνυμία «ΟΡΓΑΝΙΣΜΟΣ ΣΥΛΛΟΓΙΚΗΣ ΔΙΑΧΕΙΡΙΣΗΣ ΚΑΙ
ΠΡΟΣΤΑΣΙΑΣ ΤΩΝ ΔΙΚΑΙΩΜΑΤΩΝ ΤΩΝ ΠΑΡΑΓΩΓΩΝ ΥΛΙΚΩΝ
ΦΟΡΕΩΝ ΗΧΟΥ ή ΗΧΟΥ ΚΑΙ ΕΙΚΟΝΑΣ» με το διακριτικό τίτλο
«GRAMMO», που εδρεύει στην Αθήνα του Νομού Αττικής και την οποία
έχουν συστήσει οι παραγωγοί υλικών φορέων ήχου ή ήχου και εικόνας, β)
ο αστικός μη κερδοσκοπικός συνεταιρισμός περιορισμένης ευθύνης με
την επωνυμία «ΟΡΓΑΝΙΣΜΟΣ ΣΥΛΛΟΓΙΚΗΣ ΔΙΑΧΕΙΡΙΣΗΣ
ΔΙΚΑΙΩΜΑΤΩΝ ΤΡΑΓΟΥΔΙΣΤΩΝ – ΕΡΜΗΝΕΥΤΩΝ ΣΥΝ.Π.Ε.» με το
διακριτικό τίτλο «ΕΡΑΤΩ», που εδρεύει στην Αθήνα του Νομού Αττικής
και τον οποίο έχουν συστήσει οι ερμηνευτές καλλιτέχνες (τραγουδιστές)

και γ) ο αστικός μη κερδοσκοπικός συνεταιρισμός περιορισμένης ευθύνης με την επωνυμία «ΟΡΓΑΝΙΣΜΟΣ ΣΥΛΛΟΓΙΚΗΣ ΔΙΑΧΕΙΡΙΣΗΣ ΔΙΚΑΙΩΜΑΤΩΝ ΕΛΛΗΝΩΝ ΜΟΥΣΙΚΩΝ ΣΥΝ.Π.Ε.», με το διακριτικό τίτλο «ΑΠΟΛΛΩΝ», που εδρεύει στην Αθήνα του Νομού Αττικής και τον οποίο έχουν συστήσει οι μουσικοί. Μεταξύ των αρμοδιοτήτων της αιτούσας είναι και ο καθορισμός, η είσπραξη και η διανομή της εύλογης αμοιβής για τη χρησιμοποίηση του υλικού φορέα ήχου ή εικόνας ή ήχου και εικόνας για ραδιοτηλεοπτική μετάδοση ή για παρουσίαση στο κοινό ελληνικών ή ξένων τραγουδιών. Ήδη η αιτούσα, ως διαχειριζόμενη και ενεργώντας για την προστασία των πνευματικών και συγγενικών δικαιωμάτων των μελών της, έχει καταρτίσει συμβάσεις με πλήθος χρηστών, ύστερα δε από αιτήσεις τους έχουν εκδοθεί πολλές δικαστικές αποφάσεις, αρκετές από τις οποίες προσκομίζονται από την αιτούσα, με τις οποίες καθορίζεται και επιδικάζεται η εύλογη αμοιβή τόσο ημεδαπών όσο και αλλοδαπών φορέων συγγενικών δικαιωμάτων. Περαιτέρω, ως προς τους αλλοδαπούς φορείς, πιθανολογήθηκε ότι η αιτούσα ως μόνος και αντιπροσωπευτικός στην ημεδαπή οργανισμός διαχείρισης των συγγενικών δικαιωμάτων των μουσικών, τραγουδιστών και παραγωγών έχει συνάψει – διά των μελών της – με αντίστοιχους αλλοδαπούς οργανισμούς, συμβάσεις αμοιβαιότητας, όπως ενδεικτικά με τον βρετανικό «PPL», τον γαλλικό «SCPP», τον γερμανικό «GVL», τον ιταλικό «SCF», τον σουηδικό «IFPI SVENSKA GRUPEN», τον ρωσικό «RPA», τον ολλανδικό «SENA», τον φινλανδικό «Gramex RY» κ.α με βάση τις οποίες νομιμοποιείται για τη διαπραγμάτευση, είσπραξη, διεκδίκηση και διανομή της εύλογης αμοιβής που δικαιούνται αλλοδαποί μουσικοί, ερμηνευτές και παραγωγοί για τη χρήση του ρεπερτορίου τους στην Ελλάδα. Εξάλλου σύμφωνα με τα διδάγματα της κοινής πείρας λογικής, όλα τα μουσικά έργα, ακόμη και τα προερχόμενα από χώρες που δεν έχουν κυρώσει την προαναφερόμενη σύμβαση της Ρώμης της 26-10-1961 σε χρονικό διάστημα τριάντα ημερών από τη δημοσίευσή τους, με βάση τις ανάγκες της αγοράς σε παγκόσμια κλίμακα και τη ραγδαία

68
14ο φύλλο της υπ' αρ. /2017 απόφασης του Μονομελούς
Πρωτοδικείου Καλαμάτας (Διαδικασία Ασφαλιστικών Μέτρων)

εξάπλωση των παλαιών και νέων εξελιγμένων και ταχύτατων μέσων επικοινωνίας, όπως πχ το διαδίκτυο, δημοσιεύονται και παρουσιάζονται στην Ελλάδα, όπως σε όλη την Ευρώπη και συνεπώς, σύμφωνα με όσα έχουν εκτεθεί στη μείζονα πρόταση της απόφασεως, η αιτούσα νομιμοποιείται σε κάθε περίπτωση και κατά τεκμήριο και ως προς τους αλλοδαπούς φορείς των συγγενικών δικαιωμάτων, στους οποίους σύμφωνα με τις προαναφερόμενες διατάξεις του ν. 2054/1992 παρέχεται «εθνική μεταχείριση» στην περίπτωση της «σύγχρονης δημοσίευσης». Η ίδρυση της αιτούσας έγινε σύμφωνα με τις διατάξεις των άρθρων 54 – 58 του Ν. 2121/1993, η λειτουργία δε αυτής εγκρίθηκε με την από 9-12-2011 και με αριθμό ΥΠΠΟΤ/ΓΔΣΠ/ΔΙΓΡΑΜ/686/124043 απόφαση του Υπουργού Πολιτισμού και Τουρισμού, που δημοσιεύθηκε στο με αριθμό 3245/30-12-2011 ΦΕΚ Β, ο οποίος και ελέγχει, σύμφωνα με την παράγραφο 4 του άρθρου 54 του ν. 2121/1993 την αναικρωσωπευτικότητά της, με βάση το ρεπερτόριο που διαχειρίζεται και τους καλλιτέχνες που καλύπτει, ενεργεί δε στο όνομά τους για το μουσικό ρεπερτόριο που διαχειρίζεται και την αντιπροσωπευτικότητά της κρίνει ο Οργανισμός Πνευματικής Ιδιοκτησίας (ΟΠΙ). Στα πλαίσια των παραπάνω αρμοδιοτήτων και υποχρεώσεών της συνέταξαν από κοινού κατάλογο, με τις αμοιβές που απαιτούν από τους χρήστες (αμοιβολόγιο), το οποίο, σύμφωνα με το άρθρο 56 §3 του ν. 2121/1993 γνωστοποίησαν στο κοινό, δημοσιεύοντάς το στις πανελλαδικής κυκλοφορίας ημερήσιες εφημερίδες, εκ των οποίων μία είναι οικονομική : α) ΕΘΝΟΣ της 04-02-1998, β) ΤΑ ΝΕΑ της 04-02- 1998 και γ) ΝΑΥΤΕΜΠΟΡΙΚΗ της 03-02-1998. Το ως άνω αμοιβολόγιο δημοσίευσε και γνωστοποίησε και η αιτούσα δημοσιεύοντάς το στις πανελλαδικής κυκλοφορίας ημερήσιες εφημερίδες, εκ των οποίων μία είναι οικονομική : α) ΚΕΡΔΟΣ της 20-04-2012, β) ΑΥΓΗ της 20-04-2012 και γ) ΡΙΖΟΣΠΑΣΤΗΣ της 19-04-2012 (τελευταίες δημοσιεύσεις), ενώ στη συνέχεια κάλεσαν τους χρήστες δημόσιας εκτέλεσης των υλικών φορέων ήχου σε υπογραφή συμφωνίας για την καταβολή των αμοιβών. Σύμφωνα με τους παραπάνω καταλόγους,

προκειμένου για χρήση μουσικού ρεπερτορίου με δημόσια εκτέλεση σε καταστήματα και καθόσον αφορά επιχειρήσεις στις οποίες η μουσική είναι απαραίτητη (ενδεικτικά ντισκοτέκ, κλαμπ, μπαρ, μουσικές σκηνές, κέντρα διασκέδασης κλπ) καθόρισαν, λαμβάνοντας κυρίως υπόψη το βαθμό συμβολής των δικαιούχων στα έσοδα των επιχειρήσεων αυτών καθώς και τη διάρκεια της λειτουργίας τους κατ' έτος την ποσοστιαία αμοιβή ως ακολούθως: Ποσοστό 10% επί των ακαθαρίστων εσόδων τους με ελάχιστο ποσό κατ' έτος ως ακολούθως :

για καταστήματα επιφάνειας έως 100 τ.μ το ποσό των 3.000,00 ευρώ,
για καταστήματα επιφάνειας 101 – 200 τ.μ το ποσό των 4.200 ευρώ,
για καταστήματα επιφάνειας 201 – 300 τ.μ το ποσό των 5.000 ευρώ,
για καταστήματα επιφάνειας 301 – 400 τ.μ το ποσό των 5.900 ευρώ,
για καταστήματα επιφάνειας 401 – 500 τ.μ το ποσό των 6.500 ευρώ,
για καταστήματα επιφάνειας 501 – 700 τ.μ το ποσό των 7.100 ευρώ,
για καταστήματα επιφάνειας 701 – 900 τ.μ το ποσό των 8.300 ευρώ,
για καταστήματα επιφάνειας 900 τ.μ και άνω το ποσό των 8.900 ευρώ. Τα ανωτέρω ποσά αναπροσαρμόζονται σε ποσοστό 70% προκειμένου περί επιχειρήσεων που λειτουργούν μέχρι και 7 μήνες και σε ποσοστό 50% προκειμένου περί επιχειρήσεων που λειτουργούν μέχρι και 5 μήνες. Όσον αφορά στις επιχειρήσεις στις οποίες η μουσική είναι απαραίτητη για τη λειτουργία τους (ενδεικτικά καφετέριες, μπαρ, μπυραρίες, μουσικά μεζεδοπωλεία, ρεμπετάδικα, μουσικά καφεενεία, winebar, bar – restaurants, εστιατόρια, καφεενεία κλπ), καθόρισαν, λαμβάνοντας κυρίως υπόψη το βαθμό συμβολής των δικαιούχων στα έσοδα των επιχειρήσεων αυτών καθώς και τη διάρκεια της λειτουργίας τους κατ' έτος την ποσοστιαία αμοιβή ως ακολούθως: Εφάπαξ ποσό κατ' έτος ως ακολούθως: για καταστήματα επιφάνειας έως 100 τ.μ το ποσό των 1.500 ευρώ, για καταστήματα επιφάνειας 101 – 200 τ.μ το ποσό των 2.100 ευρώ, για καταστήματα επιφάνειας 201 – 300 τ.μ το ποσό των 2.500 ευρώ, για καταστήματα επιφάνειας 301 – 400 τ.μ το ποσό των 3.000 ευρώ, για καταστήματα επιφάνειας 401 – 500 τ.μ το ποσό των 3.300

16ο φύλλο της υπ' αρ.⁶⁸...../2017 απόφασης του Μονομελούς
Πρωτοδικείου Καλαμάτας (Διαδικασία Ασφαλιστικών Μέτρων)

ο τζίρος της επιχείρησης κατά τα έτη αυτά, και ανέρχεται για κάθε έτος στο ποσό των 1.500 ευρώ πλέον ΦΠΑ 23% και δη στο ποσό των 1.845 ευρώ, πλην του έτους 2010 για το οποίο οφείλεται το ήμισυ της αμοιβής, ήτοι το ποσό των 922,50 ευρώ, διότι η άδεια λειτουργίας της επιχείρησης εκδόθηκε τον Ιούνιο του έτους 2010. Επίσης, πιθανολογήθηκε ότι η πέμπτη των καθ' ων διατηρεί επιχείρηση μεζεδοπωλείο – σνακ μπαρ με τον διακριτικό τίτλο «
το οποίο βρίσκεται στην , επί της οδού ,
επιφάνειας περίπου 100 τ.μ. Η εν λόγω επιχείρηση λειτουργεί καθ' όλη τη διάρκεια του έτους, από τις απογευματινές ώρες και μετά, ως εστιατόριο και μπαρ, όπως πιθανολογείται ιδίως από τη με αρ. 2552/2009 άδεια λειτουργίας καταστήματος σε συνδυασμό με τις προσκομιζόμενες φωτογραφίες). Σε καθημερινή βάση και όλες τις ώρες λειτουργίας της, η επιχείρηση χρησιμοποιεί υλικούς φορείς ήχου με αλλοδαπά μουσικό ρεπερτόριο των ενδεικτικά αναφερόμενων στην αίτηση μελών της απύσας, η χρήση δε του ανωτέρω ρεπερτορίου είναι σημαντικός παράγοντας προσέλκυσης, διατήρησης και επαύξησης της πελατείας της με αποτέλεσμα η χρήση αυτή να είναι απαραίτητη για τη λειτουργία της. Η ανωτέρω κρίση δεν αναιρείται από την κατάθεση του μάρτυρα υπεράσπισης, ο οποίος συνομολόγησε μεν ότι η επιχείρηση κάνει χρήση υλικών φορέων ήχου, πλην όμως κατέθεσε ότι αυτή είναι ασήμαντη για την προσέλκυση και διατήρηση της πελατείας της επιχείρησης. Ο ισχυρισμός αυτός κρίνεται ως μη πειστικός καθώς σύμφωνα με τα διδάγματα της κοινής πείρας, όσο σημαντική και εάν είναι η ποιότητα των υπολοίπων παρεχομένων υπηρεσιών (φαγητό και ποτό), η χρήση μουσικής για μία επιχείρηση μπαρ, ήτοι που λειτουργεί νυχτερινές ώρες και σερβίρει αλκοολούχα ποτά, είναι απαραίτητη για την προσέλκυση και διατήρηση της πελατείας. Περαιτέρω, πιθανολογήθηκε ότι η αιτούσα προσκάλεσε τον ίδιο τον μάρτυρα, ο οποίος είναι σύζυγος της πέμπτης των καθ' ων και εργάζεται στην επιχείρηση για διαπραγμάτευση καθορισμού και καταβολής της ως άνω εύλογη αμοιβής, πλην όμως δεν

κατέστη δυνατό να έρθουν σε συμφωνία ως προς το ύψος αυτής. Με βάση τα παραπάνω η εύλογη αμοιβή που πρέπει να καταβάλει η πέμπτη των καθ' ων για την χρήση των υλικών φορέων ήχου για τα έτη 2010 έως και 2014 πρέπει να καθοριστεί με βάση το κοινό αμοιβολόγιο που συνέταξε η αιτούσα και όχι με βάση τα ακαθάριστα έσοδα της επιχείρησης της, δεδομένου ότι δεν πιθανολογήθηκε ο τζίρος της επιχείρησης κατά τα έτη αυτά, και ανέρχεται για κάθε έτος στο ποσό των 1.500 ευρώ πλέον ΦΠΑ 23% και δη στο ποσό των 1.845 ευρώ, απορριπτομένης ως μη νόμιμης της σχετικά προβαλλόμενης από την καθ' ης ένστασης καταχρηστικής άσκησης του δικαιώματος, διότι τα επικαλούμενα πραγματικά περιστατικά και αληθή υποτιθέμενα, δεν συνιστούν κατάχρηση δικαιώματος κατά την έννοια της διάταξης του άρθρου 281 ΑΚ, καθόσον κατά την έννοια της τελευταίας αυτής διάταξης, το δικαίωμα θεωρείται ότι ασκείται καταχρηστικά όταν η συμπεριφορά του δικαιούχου που προηγείται, ή η πραγματική κατάσταση που διαμορφώθηκε κατά το χρονικό διάστημα που μεσολάβησε, ή οι περιστάσεις που μεσολάβησαν, χωρίς κατά νόμο εμποδίζουν την γένεση ή να επάγονται την απόσβεση του δικαιώματος, καθιστούν μη ανεκτή τη μεταγενέστερη άσκηση του, κατά τις περί δικαίου και ηθικής αντιλήψεις του μέσου κοινωνικού ανθρώπου, αφού τείνει στην ανατροπή κατάστασης που δημιουργήθηκε υπό ορισμένες ειδικές συνθήκες και διατηρήθηκε επί πολύ χρόνο με επακόλουθο να συνεπάγεται επαχθείς συνέπειες για τον υπόχρεο (ΟΛΑΠ 7/2002 ΝΟΜΟΣ). Τέλος, πιθανολογήθηκε ότι ο έκτος των καθ' ων διατηρεί επιχείρηση καφέ – μπαρ με τον διακριτικό τίτλο «
το οποίο βρίσκεται στην _____, επί της οδού _____
επιφάνειας μικρότερης των 100 τ.μ. Η εν λόγω επιχείρηση λειτουργεί καθ' όλη τη διάρκεια του έτους, και σε καθημερινή βάση από τις πρωινές ώρες μέχρι το βράδυ, το πρωί και το απόγευμα ως καφετέρια και κατά τις βραδινές ώρες ως μπαρ, όπως πιθανολογείται ιδίως από τις προσκομιζόμενες φωτογραφίες). Σε καθημερινή βάση και όλες τις ώρες λειτουργίας της, η επιχείρηση χρησιμοποιεί υλικούς φορείς ήχου με

17ο φύλλο της υπ' αρ.68...../2017 απόφασης του Μονομελούς
Πρωτοδικείου Καλαμάτας (Διαδικασία Ασφαλιστικών Μέτρων)

ημεδαπό και αλλοδαπό μουσικό ρεπερτόριο των ενδεικτικά αναφερόμενων στην αίτηση μελών της απούσας, η χρήση δε του ανωτέρω ρεπερτορίου είναι ο κύριος παράγοντας προσέλκυσης, διατήρησης και επαύξησης της πελατείας της με αποτέλεσμα η χρήση αυτή να είναι απαραίτητη για τη λειτουργία της. Η ανωτέρω κρίση επιρρωνύεται από την ανωμοτί κατάθεση του ίδιου του έκτου των καθ' ων η αίτηση, ο οποίος συνομολόγησε ότι η επιχείρηση του κάνει χρήση υλικών φορέων ήχου και ότι περιστασιακά οργανώνονται και πάρτυ, όπου η μουσική είναι απολύτως απαραίτητη. Περαιτέρω, πιθανολογήθηκε ότι η αιτούσα προσκάλεσε τον έκτο των καθ' ων για διαπραγμάτευση καθορισμού και καταβολής της ως άνω εύλογη αμοιβής, ο τελευταίος όμως αρνήθηκε κατηγορηματικά και δεν κατέβαλε κανένα ποσό μέχρι σήμερα. Με βάση τα παραπάνω η εύλογη αμοιβή που πρέπει να καταβάλει ο έκτος των καθ' ων για την χρήση των υλικών φορέων ήχου για τα έτη 2010 έως και 2014 πρέπει να καθοριστεί με βάση το κοινό αμοιβολόγιο που συνέταξε η αιτούσα δεδομένου ότι δεν πιθανολογήθηκε ο τζίρος της επιχείρησης κατά τα έτη αυτά, και ανέρχεται για κάθε έτος στο ποσό των 1.500 ευρώ πλέον ΦΠΑ 23% και δη στο ποσό των 1.845 ευρώ. Σημειωτέον πιθανολογήθηκε ότι για άπασες τις ως άνω επιχειρήσεις των προαναφερθέντων καθ' ων, οι οποίες κατά τις βραδινές ώρες λειτουργούν ως μπαρ, έχουν εγκαταστημένες ηχητικές εγκαταστάσεις με ηχεία αναμετάδοσης, μέσω των οποίων μεταδίδουν ηχογραφημένη μουσική καθημερινώς και σερβίρουν αλκοολούχα ποτά (βλ. προσκομιζόμενες φωτογραφίες), η χρήση μουσικής αποτελεί σημαντικό παράγοντα για την προσέλκυση, επαύξηση, ψυχαγωγία και διατήρηση της πελατείας τους, η οποία ψυχαγωγείται με τη χρήση ιδίως αλλοδαπού μουσικού ρεπερτορίου, ενώ πολλές φορές διοργανώνουν στο χώρο τους διάφορες ψυχαγωγικές εκδηλώσεις όπως πάρτυ, εμφανίσεις διάφορων καλλιτεχνών κ.λ.π. Ο ισχυρισμός των πρώτου, τρίτης, πέμπτης και έκτου των καθ' ων ότι στο κατάστημα τους αφενός αναπαράγουν αλλοδαπό ρεπερτόριο αφετέρου αυτό είναι αμερικάνικο και επομένως δεν υποχρεούνται σε καταβολή

συγγενικών δικαιωμάτων πρέπει να απορριφθεί καθώς, σύμφωνα με τα αναφερόμενα στη μείζονα σκέψη της παρούσας, η αιτούσα διαχειρίζεται το δικαίωμα εύλογης αμοιβής και των αλλοδαπών δικαιούχων όχι μόνο βάσει των συμβάσεων αμοιβαιότητας αλλά κυρίως βάσει της Διεθνούς Σύμβασης της Ρώμης και της αρχής της εξομοίωσης. Άλλωστε, ακόμα και αν τα έργα αυτά προέρχονται από μη συμβαλλόμενο κράτος, όπως, μεταξύ άλλων, είναι και οι Η.Π.Α., λόγω της ραγδαίας εξέλιξης και τελειότητας των σύγχρονων μέσων επικοινωνίας, τα μουσικά έργα και ιδίως εκείνα που προέρχονται από τις μουσικά αναπτυγμένες χώρες, επιτυγχάνουν, κατά τα διδάγματα της κοινής πείρας, την ταχεία και οπωσδήποτε την πριν από την πάροδο της τριακονθήμερης προθεσμίας δημοσίευση και παρουσίασή τους, ιδιαίτερα στις χώρες της αναπτυγμένης μουσικά Ευρώπης, συμπεριλαμβανομένης και της Ελλάδας. Σημειωτέον ότι οι άνω των των καθ' ων ισχυρίζονται ότι δεν οφείλουν συγγενικά δικαιώματα διότι δεν χρησιμοποιούν υλικούς φορείς ήχου αλλά η μουσική που χρησιμοποιούν εκπέμπεται από ηλεκτρονικό υπολογιστή μέσω διαδικτύου (internet) από νόμιμα λειτουργούντες και εκπέμποντες μέσω διαδικτύου ραδιοφωνικούς σταθμούς. Το γεγονός ότι οι καθ' ων ενδεχομένως να χρησιμοποιούν μέσω διαδικτύου μουσική δεν συνεπάγεται άνευ ετέρου ότι κάνουν αποκλειστικά χρήση μόνο αυτών όπως διατείνονται και ότι δεν χρησιμοποιούν και υλικούς φορείς ήχου (CD's) με τα οποία προβαίνουν σε δημόσια εκτέλεση μουσικών έργων, στα οποία συμμετέχουν οι ως άνω αλλοδαποί δικαιούχοι το δικαίωμα εύλογης αμοιβής των οποίων διαχειρίζεται η αιτούσα. Αλλά ακόμη και αν γίνει δεκτός ο ισχυρισμός τους ότι η εκπομπή της μουσικής τους κατά το επίδικο χρονικό διάστημα έγινε αποκλειστικά και μόνο μέσω νομίμως λειτουργούντων και εκπέμποντων μέσω διαδικτύου ραδιοφωνικών σταθμών και ότι οι ίδιοι δεν είναι χρήστες υλικών φορέων ήχου, έτσι ώστε να οφείλουν εύλογη αμοιβή στην αιτούσα, τούτο δεν αναιρεί την υποχρέωση τους αυτή, δεδομένου ότι δημόσια παρουσίαση του έργου υπάρχει όταν εκτός από το ίδιο το έργο στο κοινό μπορεί να

18ο φύλλο της υπ' αρ.68...../2017 απόφασης του Μονομελούς
Πρωτοδικείου Καλαμάτας (Διαδικασία Ασφαλιστικών Μέτρων)

παρουσιάζεται και η εκτέλεση του ή η ραδιοτηλεοπτική εκπομπή που το περιέχει (βλ. Γ. Κουμάντο, Πνευματική Ιδιοκτησία, σ. 229-230 και Εισηγ. Εκθεση ν. 2121/1993 στο άρθρο 35) και τούτο διότι: Σύμφωνα με τη § 2 του άρθρου 3 του ν. 2121/1993 «Δημόσια θεωρείται κάθε χρήση ή εκτέλεση ή παρουσίαση του έργου, που κάνει το έργο προσιτό σε κύκλο προσώπων ευρύτερο από το στενό κύκλο της οικογένειας και το άμεσο κοινωνικό περιβάλλον, ανεξαρτήτως από το αν τα πρόσωπα αυτού του ευρύτερου κύκλου βρίσκονται στον ίδιο ή σε διαφορετικούς χώρους». Από τη διάταξη αυτή σε συνδυασμό με αυτήν του άρθρου 49 §1 του ίδιου νόμου σαφώς προκύπτει ότι, ο κατ' αρχήν σκοπός και προορισμός της ραδιοτηλεοπτικής μετάδοσης είναι η λήψη της εκπομπής από τους ιδιώτες στα σπίτια τους ή σε άλλους ιδιωτικούς χώρους για προσωπική τους χρήση. Γι' αυτήν τη χρήση έχουν ήδη καταβληθεί τα δικαιώματα (εύλογη αμοιβή) στους δικαιούχους από τους ραδιοτηλεοπτικούς σταθμούς. Στην περίπτωση όμως, που υπάρχει δημόσια χρήση ή παρουσίαση του έργου, τότε απαιτείται νέα άδεια του δικαιούχου αυτού και καταβολή ειδικής για τη χρήση αυτή αμοιβή. Από την ως άνω διάταξη (άρθρο 3 § 2) καθίστανται σαφές ότι, βασική προϋπόθεση της δημόσιας εκτέλεσης, χρήσης ή παρουσίασης είναι να απευθύνεται αυτή σε ευρύτερο αριθμό προσώπων που δεν έχουν μεταξύ τους οικογενειακό ή άμεσο κοινωνικό δεσμό και συγκροτούν την έννοια του «κοινού» -καθαρά ιδιαίτερη νομική έννοια του δικαίου της πνευματικής ιδιοκτησίας- και η παρουσίαση να προορίζεται γι' αυτό. Υπό την έννοια δε της άνω διάταξης, είναι προφανές ότι, το κρίσιμο στοιχείο, σχετικά με το δημόσιο χαρακτήρα της χρήσης, εκτέλεσης ή παρουσίασης του έργου, είναι αν γίνεται κάτω από συνθήκες, που το κάνουν προσιτό στο «κοινό» με την ως άνω έννοια (ΑΠ 907/2003 ΕλλΔνη 44. 1481). Απαιτείται δηλαδή, η ύπαρξη πράξης, με την οποία ο λήπτης του ραδιοτηλεοπτικού έργου καθιστά αυτό προσιτό σε «αόριστο αριθμό προσώπων, τα οποία δεν χαρακτηρίζονται από ιδιαίτερες ιδιότητες ή σχέσεις μεταξύ τους, ώστε να προκύπτει ένας από τους τρόπους «δημόσιας εκτελέσεως» κατά τον ορισμό του άρθρου 3 § 2 ν.

2121/1993. Η έννοια δε της «προσιτότητας» συμπεριλαμβάνει, όχι μόνο, το ότι το έργο μπορεί να ληφθεί από αόριστο αριθμό προσώπων αλλά και προεχόντως μια σχέση επικοινωνίας μεταξύ εκείνου που το καθιστά προσιτό και των περαιτέρω ληπτών. Έτσι, συνιστά δημόσια εκτέλεση κατά το ν. 2121/1993, όπου ο λαμβάνων το σήμα, οργανώνει τη συμπεριφορά του με πράξη, ήτοι διαμορφώνει τις κατάλληλες συνθήκες, ώστε να καταστήσει προσιτό το ραδιοτηλεοπτικό σήμα σε αόριστο αριθμό προσώπων, μέσα από μια σχέση επικοινωνίας όμως αυτό δεν γίνεται τυχαία (ΑΠ 820/2003 ΠοινΔνη 2003.1070), αλλά στα πλαίσια της επιχειρηματικής του δραστηριότητας και προς επίτευξη των εμπορικών του σκοπών. Συνεπώς όταν, ο λήπτης της ραδιοτηλεοπτικής εκπομπής με τη χρήση ενός κεντρικού διανεμητικού δέκτη (π.χ. κεραίας), τον οποίο χρησιμοποιεί στα πλαίσια της επιχειρηματικής του δραστηριότητας και για τις ανάγκες αυτές, γίνεται μεσάζων ώστε η ραδιοτηλεοπτική εκπομπή να λαμβάνεται και από άλλους πλην του ίδιου, και συγκεκριμένα από πρόσωπα με τα οποία δεν συνδέεται με οικογενειακούς δεσμούς, ούτε είναι μέλη του άμεσου κοινωνικού περιβάλλοντος του, σε χώρο που ο ίδιος παρέχει ή για τον οποίο είναι υπεύθυνος, τότε δεν πρόκειται για απλή λήψη εκπομπής, αλλά μια άλλη ανεξάρτητη πράξη με την οποία το εκπεμπόμενο έργο γίνεται εκ νέου άμεσα αντιληπτό από άλλο κοινό στο οποίο δεν είχε απόβλεψε ο δημιουργός και στο οποίο ο χρήστης μετακινεί την εκπομπή χωρίς δικαίωμα. Η πράξη αυτή, συνιστά πλέον, δημόσια εκτέλεση του έργου, έχουσα διαφορετικό προορισμό της ραδιοτηλεοπτικής μετάδοσης και διακριτή από την αρχική ραδιοτηλεοπτική εκπομπή, με συνέπεια γι αυτήν (δημόσια εκτέλεση) να απαιτείται άδεια του δημιουργού και δικαιολογείται η αξίωση άλλης αμοιβής. Επομένως, η αναμετάδοση ραδιοφωνικών ή τηλεοπτικών εκπομπών εντός μιας επιχείρησης ενώπιον του κοινού (των συναλλασσομένων με τον επιχειρηματία προσώπων, εφόσον δεν υπάρχει μεταξύ αυτών και του επιχειρηματία οικογενειακός ή άμεσος κοινωνικός δεσμός) από δέκτη ραδιοφώνου ή τηλεόρασης εγκατεστημένου μονίμως ή

ευκαιριακά προς μετάδοση ή ακρόαση, όπως η μετάδοση ραδιοτηλεοπτικών εκπομπών σε καταστήματα υγειονομικού ενδιαφέροντος από δέκτες που υπάρχουν σε αυτά, αποτελεί νέα χρήση ως ξεχωριστή μορφή δημόσιας παρουσίασης και δικαιολογείται νέα άδεια του δημιουργού και η καταβολή ειδικής για τη χρήση αυτή αμοιβής (ΕφαΘ 915/2010 ΔΙΜΕΕ 2010.240, ΜΠρΑΘ 1273/2013 ΝΟΜΟΣ). Έτσι εφαρμόζοντας τα ανωτέρω κριτήρια το παρόν Δικαστήριο κρίνει ότι στην προκείμενη περίπτωση υφίσταται: α) «κοινό», κατά την έννοια του άρθρου 3 § 1 της Οδηγίας 2001/29, ήτοι απροσδιόριστος αριθμός δυνητικών αποδεκτών, καθώς ένας αρκετά μεγάλος αριθμός προσώπων - αποκλεισμένου του εξαιρετικά μικρού ή ασήμαντου αριθμού ενδιαφερομένων - λαμβάνοντας υπόψη όχι μόνο τον αριθμό των προσώπων που έχουν ταυτόχρονα πρόσβαση στο ίδιο έργο, αλλά και τον αριθμό των προσώπων αυτών που έχουν διαδοχικά πρόσβαση σε αυτό, β) «δημόσια μετάδοση (παρουσίαση στο κοινό)» έτσι ώστε το έργο «να καθίσταται με κάθε κατάλληλο τρόπο προσιτό στο κοινό γενικά, ήτοι να μην επιφυλάσσεται σε συγκεκριμένα άτομα που ανήκουν σε μια ιδιωτική ομάδα», γ) η παρουσίαση αυτή στο κοινό, έχει κατά την έννοια του άρθρου 3 §1 της Οδηγίας 2001/29, κερδοσκοπικό χαρακτήρα και συνεπώς, η μεσολάβηση του καθ' ου ιδιοκτήτη του καταστήματος με σκοπό να δώσει στους πελάτες του πρόσβαση σε μεταδιδόμενο έργο πρέπει να θεωρηθεί ότι πραγματοποιείται με σκοπό τον προσπορισμό ορισμένου οφέλους (κέρδους), στο μέτρο που η προσφορά αυτή επηρεάζει την προσέλκυση, διατήρηση και αύξηση της πελατείας του καταστήματος του και εν τέλει, τις εισπράξεις του. Συνεπώς, βάσει των ανωτέρω κριτηρίων πιθανολογείται ότι οι καθ' ων, οι οποίοι μεταδίδουν φωνογραφήματα ως μουσική υπόκρουση, παρουσία των πελατών τους από ραδιοφωνικό σταθμό μέσω διαδικτύου, προβαίνουν σε πράξη παρουσίασης στο κοινό και πληρούται η προϋπόθεση από την οποία το άρθρο 8 §2 της Οδηγίας 92/100/EK εξαρτά την καταβολή δίκαιης αμοιβής εκ μέρους του χρήστη, ήτοι το να πραγματοποιεί αυτός «παρουσίαση στο

κοινό» και η εν λόγω μετάδοση γεννά δικαίωμα είσπραξης αμοιβής εκ μέρους των παραγωγών φωνογραφημάτων, ανεξαρτήτως της δυνατότητας άσκησης φυσικής εξουσίας επάνω στο πράγμα και δη εν προκειμένω στους υλικούς φορείς ήχου, (αφού η άποψη που δέχεται ότι δεν εμπίπτει στην κατά το άρθρο 49 του ν. 2121/1993 έννοια του «χρήστη» αυτός που χρησιμοποιεί ραδιοφωνικό δέκτη ή διαδίκτυο, έστω και αν μέσω τούτου γίνεται παρουσίαση μουσικών έργων στο κοινό, διότι δεν έχει τη δυνατότητα άσκησης φυσικής εξουσίας επάνω στους υλικούς φορείς ήχου, εσφαλμένα ταυτίζει τη χρήση με την κατοχή), απορριπτομένου του σχετικού ισχυρισμού των καθ' ων. Ομοίως, ο ισχυρισμός του έκτου των καθ' ων ότι η αιτούσα κάνοντας κατάχρηση της δεσπόζουσας θέσης της στην αγορά με τον, εκ μέρους της και μέσω του συντασσόμενου από την ίδια αμοιβολόγιο, μονομερή και αυθαίρετο προσδιορισμό του ύψους της αμοιβής αυτής και την εντεύθεν επιβολή από μέρους της άνισων όρων για ισοδύναμες παροχές, είναι επίσης απορριπτέος, ως μη νόμιμος, καθόσον αφενός ο εκ μέρους της αιτούσας προσδιορισμός του ποσού της αμοιβής με το κοινό αμοιβολόγιο καθορίζεται μετά από διαπραγμάτευση με τους χρήστες και αφετέρου, όπως ήδη αναφέρθηκε, το δικαστήριο που επιλαμβάνεται της υπόθεσης, σε περίπτωση διαφωνίας μεταξύ των οργανισμών συλλογικής διαχείρισης και των χρηστών, δεν δεσμεύεται από το συντασσόμενο κάθε φορά από την αιτούσα αμοιβολόγιο της. Περαιτέρω, πιθανολογείται ότι συντρέχει επείγουσα περίπτωση για την προσωρινή επιδίκαση του μισού των ως άνω προσδιορισθέντων ποσών της εν λόγω εύλογης αμοιβής των δικαιούχων μελών της αιτούσης, καθόσον πολλοί απ' αυτούς αποβλέπουν στο έσοδο αυτό για την κάλυψη των άμεσων και μη επιδεικτικών αναβολής βιοτικών αναγκών τους, ενώ επείγει και η κάλυψη των εξόδων της αιτούσης. Κατ' ακολουθία των ανωτέρω πρέπει η κρινόμενη αίτηση να γίνει εν μέρει δεκτή ως και κατ' ουσία βάσιμη και να επιβληθούν μέρος των δικαστικών εξόδων της αιτούσης σε βάρος των πρώτου, τρίτης, πέμπτης και έκτου των καθ' ων

68
20ο φύλλο της υπ' αρ. /2017 απόφασης του Μονομελούς
Πρωτοδικείου Καλαμάτας (Διαδικασία Ασφαλιστικών Μέτρων)

λόγω της ήττας τους (άρθρα 176 και 191 §2 ΚΠολΔ), όπως ειδικότερα
ορίζεται στο διατακτικό.

ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΛΟΓΟΥΣ ΑΥΤΟΥΣ

ΘΕΩΡΕΙ ότι η κρινόμενη αίτηση δεν ασκήθηκε ως προς τους δεύτερη, τέταρτο, έβδομη, όγδοη και ένατη των καθ' ων η αίτηση και καταργεί τη δίκη μεταξύ αυτών και της αιτούσας.

ΔΙΚΑΖΕΙ αντιμωλία των λοιπών διαδίκων

ΔΕΧΕΤΑΙ εν μέρει την αίτηση

ΚΑΘΟΡΙΖΕΙ προσωρινά το ύψος της εύλογης και ενιαίας αμοιβής που πρέπει να καταβάλει έκαστος των πρώτου, τρίτης, πέμπτης και έκτου των καθ' ων στην αιτούσα για τα έτη 2010, 2011, 2012, 2013 και 2014 στο ποσό των χιλίων οκτακοσίων σαράντα πέντε (1.845) ευρώ για κάθε έτος, πλην της τρίτης των καθ' ων, για την οποία και μόνο για το έτος 2010, καθορίζεται προσωρινά ως εύλογη και ενιαία αμοιβή που πρέπει να καταβάλει στην αιτούσα το ποσό των εννιακοσίων είκοσι δύο ευρώ και πενήντα λεπτών (922,50)

ΥΠΟΧΡΕΩΝΕΙ τους ως άνω καθ' ων η αίτηση να καταβάλουν προσωρινά στην αιτούσα το ήμισυ της εύλογης αμοιβής που αναλογεί σ' αυτήν και συγκεκριμένα έκαστος των πρώτου, πέμπτης και έκτου των καθ' ων για τα έτη 2010, 2011, 2012, 2013 και 2014 το συνολικό ποσό των τεσσάρων χιλιάδων εξακοσίων δώδεκα (4.612) ευρώ και πενήντα (50) λεπτών, ενώ η τρίτη, για την ίδια ως άνω αιτία το συνολικό ποσό των τεσσάρων χιλιάδων εκατόν πενήντα ενός (4.151) ευρώ και είκοσι πέντε (25) λεπτών, όλα δε τα ανωτέρω ποσά με το νόμιμο τόκο όσον αφορά το ποσό της εύλογης αμοιβής από την επομένη της επίδοσης της αίτησης, όσον αφορά δε τα ποσά που αντιστοιχούν σε ΦΠΑ από την επομένη της εκδόσεως εξοφλητικής απόδειξης μέχρι την εξόφληση.

ΟΡΙΖΕΙ προθεσμία για την άσκηση τακτικής αγωγής χρονικό διάστημα τριάντα (30) ημερών από τη δημοσίευση της παρούσας.

ΕΠΙΒΑΛΛΕΙ στους πρώτο, τρίτη, πέμπτη και έκτο των καθ' ων την καταβολή μέρους της δικαστικής δαπάνης της αιτούσας, την οποία ορίζει στο ποσό των διακοσίων (200) ευρώ.

ΚΡΙΘΗΚΕ, αποφασίσθηκε και δημοσιεύθηκε σε έκτακτη δημόσια συνεδρίαση στο ακροατήριό του στην , χωρίς την παρουσία των διαδίκων και των πληρεξουσίων δικηγόρων, στις 28.2.2017

Η ΔΙΚΑΣΤΗΣ

ΓΙΑ ΤΗ ΔΗΜΟΣΙΕΥΣΗ
Η ΓΡΑΜΜΑΤΕΑΣ

Ακριβές αντίγραφο
Θεωρήθηκε ως πιστό αντίγραφο
και την εκδίκαση του κατόπιν σειρά
της περίπτωσης.
26.3.2017
Η Πρόεδρος του Τμήματος

